

หนึ่ง

ชนนกสีขาวมันวาวราวไข่มุกล้ำค่าปลิดปลิวจากร่างสีขาวยาวบริสุทธิ์ ล่องลอยไปตามแรงลม ขณะที่เจ้าของร่างพยายามเป็นอย่างยิ่งที่จะหนีเอาชีวิตรอดจากการตามล่าของปีศาจร้าย

ร่างใหญ่ยักษ์สีเขียวคล้ำ ใบหน้าเหี้ยมโหดดุน กำลังไล่ล่าหงส์ขาวตัวหนึ่งที่ทั่วทั้งร่างเต็มไปด้วยบาดแผล หงส์น้อยพยายามบินให้เร็วที่สุดเท่าที่กำลังปีกทั้งสองข้างจะนำพาไปได้ เบื้องหลังของนางคือมหันตภัยร้าย มันคือสิ่งมีชีวิตต่ำทรามที่สุดที่นางเคยพบเจอ

หงส์น้อยร่อนลงจากท้องฟ้า ก่อนจะกลายร่างเป็นมนุษย์ในชุดขาวที่ปกคลุมด้วยขนสีขาวไข่มุก แล้วออกวิ่งด้วยสองเท้าเปลือยเปล่า แม้พื้นดินที่เต็มไปด้วยก้อนกรวดจะทำให้นางรู้สึกเจ็บ แต่ความเจ็บนี้ก็น้อยนิดเมื่อเทียบกับบาดแผลบนร่างกาย ‘ไปเฟิง!’ จึงอดทนข่มความเจ็บปวด แล้ววิ่งไปเบื้องหน้าโดยไม่แม้แต่จะเหลียวกลับไปมองเบื้องหลัง

“ภูตไปเฟิง!” เสียงคำรามของปีศาจร้ายดังก้องฟ้า สะเทือนลงมาถึงพื้นปฐพี เมื่อจู่ๆ ผู้ที่มันไล่ตามกลับหายไปอย่างไร้ร่องรอยราวกับกลายเป็นอากาศธาตุ

ปีศาจร่างใหญ่ยักษ์ ผิวสีเขียวคล้ำ รูปร่างหน้าตาดูตัน ได้รับคำสั่งจาก
ผู้เป็นนายให้มาตามล่าภูตหงส์ขาวผู้มีหน้าที่ดูแลฝูงหงส์ พลังภูตคือสิ่งเดียว
ที่ทำให้มันสามารถตามไล่ล่านางได้ แล้วพลังที่วุ่นนั้นก็กลับอันตรายกันไปพร้อมกับ
ร่างสีขาวไข่มุก รวากับสิ่งที่มันไล่ตามมาตลอดเป็นเพียงภาพมายา แท้จริง
ภูตไปเพ็งไม่เคยบินผ่านบริเวณนี้

แต่จะเป็นไปได้ยังไง!

ปีศาจร้ายยังคงบินวนเวียนคั่นหาอยู่บนฟ้า ส่วนภูตสาวที่ถูกตามล่า
กำลังวิ่งหนีจากความตายอยู่เบื้องล่าง นางสะกดพลังภูตของตนไว้แล้วกลาย
ร่างเป็นเพียงมนุษย์คนหนึ่ง เพื่อมิให้หลงเหลือพลังภูตที่เปรียบเสมือนสิ่งล่อ
ให้ปีศาจร้ายค้นพบนางได้

กิ่งไม้หน้อยใหญ่ชี้ชวนตามร่างกายของไปเพ็งจนเป็นอุปสรรคต่อการ
หลบหนี แม้แต่บนพื้นยังเต็มไปด้วยเศษหินและเศษไม้ที่มดำเท้าบบาง
นางไม่เคยเหยียบย่ำอะไรเช่นนั้นมาก่อน กระนั้นนางก็ไม่คิดที่จะหยุดวิ่ง เพราะ
นั่นอาจทำให้นางต้องสิ้นชีวิต

ภูตสาวเหลียวมองไปด้านหลังทั้งที่ยังวิ่งอยู่ด้วยใจหวาดหวั่นว่าจะมี
ผู้ใดไล่ตามมา นางมองไม่เห็นปีศาจที่ตามไล่ล่า ได้ยินเพียงเสียงกริتر้องคำราม
แสบหู หญิงสาวยกมือขึ้นปิดหูทั้งสองข้างของตนแล้ววิ่งไปเรื่อยๆ ด้วยร่างกาย
ที่เต็มไปด้วยบาดแผล ยามนี้นางทั้งบาดเจ็บทั้งเหนื่อยล้าจนแทบก้าวขาไม่ออก
แต่ถ้าจะให้นางกลับไปพร้อมกับเจ้าปีศาจน่าเกลียดน่ากลัวนั้น นางยอมวิ่งต่อ
ไปจนขาดใจเสียยังจะดีกว่า

ร่างบบบบางวิ่งมาไกลแสนไกล จนไม่รู้ว่าเป็นระยะทางเท่าไร หรือวิ่งมา
นานเพียงใด สำหรับไปเพ็งแล้ว มันช่างยาวนานราวชั่วอายุขัย หญิงสาว
วิ่งออกมาจนพ้นจากความมืดของป่า และได้พบกับทะเลสาบกว้างใหญ่อยู่
เบื้องหน้า นางยังคงวิ่งต่อไปเรื่อยๆ แม้เหนื่อยแทบขาดใจ

ในที่สุดร่างที่อ่อนกำลังไร้เรี่ยวแรงก็ล้มลงบริเวณริมทะเลสาบ ก่อนจะ
กลายร่างเป็นหงส์ขาวที่ทั้งตัวเต็มไปด้วยบาดแผล นางนอนแน่นิ่งอยู่เช่นนั้น

ราวกับว่าวิญญาณได้ปลดปล่อยจากร่างไปแล้ว โลหิตสีแดงฉานหลั่งออกมาจากทุกบาดแผล อาบไล้ทั่วร่างที่เคยเป็นสีขาวยริฐฤทธิ์ จนบัดนี้กลายเป็นสีแดงน่าสะพรึงกลัว

ทุกสรรพสิ่งตกอยู่ในความเงียบ ไร้สัมผัสเสียงใดๆ ไม่มีแม้กระทั่งเสียงลมหรือเสียงนกกร้อง ใบไม้สักใบก็หาได้ขยับเขยื้อน ไปเพื่องไม่ว่ากาลเวลาได้หยุดนิ่งไปแล้ว หรือเป็นนางที่กำลังจะตาย จึงไม่สามารถรับรู้ถึงการเคลื่อนไหวใดๆ ที่อยู่รอบกายได้

นางได้แต่นอนแน่นิ่ง เผื่อรอให้โชคชะตานำพาชีวิตของนางไปสู่เส้นทางที่ควรจะเป็น

ไกลออกไป ปีศาจร้ายที่กำลังตามไล่ล่าภูตหงส์ขาวไม่อาจติดตามพลังของภูตน้อยได้อีก ไม่ว่ามันจะพยายามค้นหาอย่างไรก็ไม่พบแม้แต่เศษเสี้ยวของพลังภูต ปีศาจร้ายเผ่าบินวนเวียนหาไปเพื่องอยู่ในจุดเดิมซ้ำๆ ก่อนจะถอดใจแล้วกลับไปรายงานผู้เป็นนายว่าภูตสาวที่นายของมันสั่งให้มาจับตัวนั้นหายไประหว่างไร้อารมณ์

พวกปีศาจไม่รู้เลยว่า ภูตสาวที่พวกมันกำลังติดตามค้นหาอยู่นั้นกำลังจะถูกค้นพบอย่างง่ายดาย โดยมนุษย์ที่มีด้ายแดงเชื่อมวาสนากับนางไว้

และมนุษย์ผู้นั้นก็คือ...

องค์ชายห้าแห่งแผ่นดินต้าชิง

ฮ่องเต้เฉียนหลง ผู้เป็นฮ่องเต้องค์ปัจจุบันแห่งแผ่นดินต้าชิง ตอนนี้อยู่ระหว่างประพาสป่ากับโอรสและเหล่าขุนนาง โดยปลอมตัวเป็นสามัญชน คล้ายเหล่าพ่อค้าผู้มั่งมีที่กำลังออกเดินทางท่องเที่ยวพักผ่อน

ภายในหุบเขาที่เขียวชอุ่ม เต็มไปด้วยต้นไม้สูงใหญ่ แสงแดดอ่อนๆ ลอดผ่านแมกไม้ลงมายังผืนหญ้าอ่อนนุ่ม ล่องประกายระยิบระยับเก๋อญ่ฉิน เบื้องหน้ามีทะเลสาบกว้างใหญ่ น้ำใสสะอาดจนสะท้อนเงาผืนฟ้าได้อย่างงดงาม ทำให้ผู้เป็นฮ่องเต้เพลิดเพลินอยู่กับธรรมชาติและอากาศอันสดชื่น เฉียนหลง

สุดลมหายใจเข้าลึกๆ ซึมซับไอธรรมชาตินี้เข้าสู่กาย ไกลกันนั้น ‘องค์ชายห้า’ ที่ยืนอยู่ข้างพระบิดาก็กำลังกวาดตามองทิวทัศน์อันงดงามโดยรอบ หากมีกระดาศกับพู่กัน องค์ชายห้าต้องวาดภาพทิวทัศน์อันน่าประทับใจนี้ติดมือกลับไปพระราชวังต้องห้าม¹ ไปด้วยเป็นแน่

องค์ชายห้า หรือ ‘หย่งจี’ คือโอรสที่เหียนหลงโปรดมากที่สุดในบรรดาโอรสธิดาทั้งหมด เขาเป็นผู้ขยันขันแข็งและมีความสามารถ ชนิดที่ไม่เป็นรองผู้ใด ไม่ว่าจะเป็นในด้านภาษา ที่เชี่ยวชาญทั้งภาษาแมนจูและมองโกล ทั้งยังแต่งบทกวีได้ไม่เป็นสองรองใคร รอบรู้เรื่องดาราศาสตร์และภูมิศาสตร์ นอกจากนี้ยังชำนาญด้านการขี่ม้าและยิงธนู อีกทั้งยังเป็นชายหนุ่มรูปงาม พื้นฐานนิสัยใจคอเป็นสุภาพชน ไม่เคยมีประวัติเสื่อมเสีย จนได้ชื่อว่าเป็นสุภาพบุรุษอันดับหนึ่งแห่งต้าชิง และเป็นบุรุษที่สตรีทั่วทั้งแผ่นดินใฝ่ฝันอยากจะเป็นชายาของเขา

“พักกันตรงนี้นี้เสียหน่อยก็แล้วกัน” เหียนหลงเอ่ยขณะมองทิวทัศน์ทะเลสาบเบื้องหน้าอันงดงามชวนให้ต้องหยุดพักเพื่อมองต่ออีกสักครู่

“ขอรับนายท่าน” ผู้ติดตามตอบรับ แล้วเร่งจัดที่พักให้ ‘นายท่าน’ และ ‘คุณชาย’ ได้พักผ่อนหย่อนใจ

เพียงไม่นานนัก กระโจมก็ถูกตั้งเสร็จเรียบร้อยแล้ว เหียนหลงกับหย่งจีเข้าไปนั่งในกระโจม แล้วดื่มชาและพูดคุยต่อกลอนกันอย่างสบายอารมณ์ กระทั่งสายลมอ่อนๆ พัดพาเอาขนนกสีขาวบริสุทธิ์เส้นหนึ่งมาตกลงเบื้องหน้า หย่งจี องค์ชายห้าเอื้อมมือไปเก็บขนนกนั้นมาพิจารณาใกล้ๆ มันเป็นขนที่มีสีขาวสะอาดเป็นประกายดูจะไม่มุกล้าค่า และคงเป็นขนนกที่งดงามยิ่งกว่าขนนกชนิดใดที่เขาเคยพบเห็น หากมิใช่เพราะมันมีหยดเลือดสีแดงฉานติดอยู่ เลือดอย่างนั้นหรือ

¹ ชื่อเรียกอีกชื่อหนึ่งของวังหลวงแห่งราชวงศ์หมิงและชิง โดยเหตุที่เรียกว่า ‘พระราชวังต้องห้าม’ เพราะเป็นสถานที่ที่สามัญชนไม่สามารถเข้าไปได้

“ท่านพ่อ” หย่งฉีเอ๋ยเรียก “ข้าขอออกไปเดินดูรอบๆ บริเวณนี้สักครู่ได้หรือไม่ขอรับ”

“เอลิ” เงี่ยนหลงตอบอย่างอารมณ์ดี “หากเจออะไรดีๆ อย่าลืมมาเรียกข้าไปด้วยล่ะ”

“ขอรับ” หย่งฉีรับคำ แล้วลุกขึ้นคำนับพระบิดา ก่อนออกไปยังหิบบรรณคู่อิตติมือไปด้วย เพื่อว่าอาจพบเหตุสุดวิสัยใดที่เป็นที่มาของเลือดที่ติดอยู่บนขนนกสีขาวนี้

ระหว่างที่เดินอยู่นั้น หย่งฉีก็นำขนนกดังกล่าวขึ้นมาพิจารณา หยดเลือดแดงฉานนั้นทำให้จิตใจของเขาไม่สงบ จากคราแรกที่เขาคิดจะเดินเลียบริมทะเลสาบไปเรื่อยๆ ก็กลับกลายเป็นรีบร้อน เมื่อสัมผัสได้ว่ามีบางสิ่งกำลังร้องเรียกและดึงดูดให้เขาก้าวไปข้างหน้า เร็วขึ้น เร็วขึ้น และเร็วขึ้น

สองเท้าของหย่งฉีก้าวไปข้างหน้าโดยที่ไม่รู้ว่าตนเองกำลังมุ่งหน้าไปยังที่ใด รู้เพียงแค่ว่าจิตใจที่ไม่สงบบอกให้เขาก้าวเดินต่อไปอย่างรวดเร็ว จนเหล่าองครักษ์ที่ติดตามไปต่างๆ ได้แต่มองหน้ากันอย่างประหลาดใจ เมื่อองค์ชายห้าที่ขึ้นชื่อเรื่องความใจเย็น กลับดูร้อนรนผิวดิวิสัย

หย่งฉียังคงมุ่งตรงไปเบื้องหน้าอย่างไร้จุดหมาย รู้เพียงว่ามีบางสิ่งรอคอยเขาอยู่ เพียงแต่ไม่รู้ว่าคืออะไร ทันใดนั้นเอง ชายหนุ่มก็มองเห็นสิ่งที่ใจของเขากำลังตามหาอยู่

หงส์สีขาวไข่มุกตัวหนึ่งนอนแน่นิ่งอยู่ริมทะเลสาบ หัวทั้งกายโซลอมไปด้วยเลือด!

หย่งฉีวิ่งไปหาหงส์ขาวตัวนั้นอย่างรีบร้อน แต่ก็ไม่ว่าจะเร็วหรือช้าก็ตามมาปาตัวใหญ่ยักษ์ที่หมายจะตรงเข้าขย้ำหงส์น้อยที่ได้รับบาดเจ็บ ทำให้เขาต้องรีบนำลูกธนูขึ้นพาดสายแล้วยิงออกไปอย่างรวดเร็วเพื่อชมขวัญเจ้าหมาป่าตัวนั้น

ลูกธนูของหย่งฉีปักลงบนพื้น ขวางกั้นระหว่างหมาป่ากับหงส์น้อย เพราะไม่ปรารถนาจะเอาชีวิตของเจ้าหมาป่า เพียงแค่ต้องการจะชมขู่ให้มัน

เกรงกลัวแล้วล่าถอยไป แต่เจ้าหมาป่าที่มีท่าทางตกใจในคราแรกกลับหันมาชมชูเขา ทำให้หย่งฉีต้องน้ำวคันธนูอีกครั้ง

ลูกธนูดอกที่สองปักลงบนพื้นเบื้องหน้าเจ้าหมาป่า แน่หน่อนว่าการเล็งยิงเพื่อชมชูโดยไม่ให้ลูกธนูพุ่งเข้าใส่เป้าหมายนั้นเป็นเรื่องที่ยากกว่าการยิงให้ถูกเสียอีก หากเป็นผู้อื่นคงเลือกวิธีฆ่าหมาป่าตัวนั้นแทน แต่หย่งฉีกลับเลือกที่จะไม่ทำลายชีวิตของสัตว์ตัวหนึ่งเพียงเพราะต้องการจะรักษาชีวิตของสัตว์อีกตัว

เจ้าหมาป่าคล้ายกับจะรู้ว่ามีมนุษย์ผู้นั้นสามารถคร่าชีวิตตนได้ จึงยอมล่าถอยแล้วหันกลับเข้าไปแต่โดยดี หย่งฉีถอนหายใจอย่างโล่งอกก่อนวิ่งไปหาหงส์น้อยที่นอนเลียดอาบอยู่

ร่างสูงย่องกายลงดูหงส์ขาวที่นอนนิ่ง หงส์น้อยปรือตามองเขาอย่างไร้เรียวแรง ก่อนจะหลับตาลงอีกครั้ง ชายหนุ่มไม่รอช้า ใช้สองมือซ้อนร่างสีขาวขึ้นมาไว้ให้อ้อมแขนแข็งแกร่งของตนอย่างอ่อนโยน

“คุณชายจะทำอะไรขอรับ” องค์รักษ์นายหนึ่งถามเมื่อเห็นหย่งฉีอุ้มหงส์ขาวตัวนั้นขึ้นมา

“หงส์ตัวนี้บาดเจ็บ ข้าจะพามันกลับไปยังกระโจม”

เอ่ยจบองค์ชายหักก็แทบจะวิ่งกลับไปยังกระโจม ทำเอาทุกคนที่กระโจมต่างพากันแปลกใจ เมื่ออยู่ดีๆ ผู้เป็นนายก็อุ้มหงส์ขาวซึ่งตัวทั้งตัวมีแต่เลือดและบาดแผลกลับเข้ามา

“ท่านหมอเยี่ย” หย่งฉีเรียก “ช่วยดูอาการให้หงส์ตัวนี้หน่อย”

“เอ่อ... ขอรับคุณชาย” หมอหลวงเยี่ยสูยหมื่นรับคำอย่างไม่แน่ใจนัก

แม้เขาจะเป็นหมอหลวงมากความสามารถเพียงใด แต่เขาก็เคยรักษาเพียงมนุษย์ หงส์ตัวเป็นๆ เช่นนี้ เขาเพิ่งจะเคยได้แตะต้องเป็นครั้งแรก

“ดูจากบาดแผล หงส์ตัวนี้คล้ายถูกของมีคมทำร้าย” เยี่ยสูยหมื่นวิเคราะห์ขณะดูบาดแผลของหงส์ตัวน้อย

“คงจะหนีจากนายพรานมากระมัง” เจียนหลงออกความเห็น ขณะเข้ามาดูหงส์ขาวใกล้ๆ บ้าง

ทั้งชีวิตของการเป็นฮ่องเต้ เขียนหลงเคยเห็นหงส์ขาวทั้งดงมามาก ทว่าหงส์ตัวนี้แตกต่างออกไป แม้ตัวทั้งตัวจะเต็มไปด้วยเลือดและบาดแผล แต่ชนส่วนที่ยังเป็นสีขาวกลับเป็นประกายดุจไข่มุก งดงามยากจะหาสิ่งใดเปรียบ หากมันไม่ถูกทำร้ายจนบาดเจ็บเช่นนี้ เกรงว่าเขาคงจะทำทุกวิถีทางเพื่อนำมันกลับไปยังวังต้องห้ามด้วยเป็นแน่

“พอช่วยได้หรือไม่” หย่งฉีเอ่ยถาม

“ขอเรียนคุณชายตามตรง ข้าน้อยไม่เคยรักษาสัตว์มาก่อน แต่จะพยายามอย่างสุดความสามารถขอรับ” เยี่ยฮู่หมิ่นตอบ

เยี่ยฮู่หมิ่นพยายามใส่ยาห้ามเลือดและพันแผลให้หงส์ตัวน้อยอย่างสุดความสามารถ ไม่แน่ใจนักว่าการรักษาแบบมนุษย์จะใช้ได้ผลกับหงส์ตัวนี้หรือไม่ ยิ่งพยายามรักษา เยี่ยฮู่หมิ่นก็ยิ่งพบว่าบาดแผลของหงส์ตัวนี้มีอยู่ทั่วตัว คนเป็นหมอหลงถึงกับถอนหายใจ ทำเสร็จหนึ่งแผล ก็เจออีกหนึ่งแผล จนแทบจะเรียกได้ว่าไม่มีส่วนใดของหงส์ตัวนี้ที่ปราศจากแผล

ใครกันที่ใจร้ายทำร้ายสัตว์งดงามตัวหนึ่งได้ถึงเพียงนี้

“เรียบร้อยแล้วขอรับ” เยี่ยฮู่หมิ่นส่งหงส์ขาวคืนให้หย่งฉี หลังจากใส่ยาและทำแผลเป็นที่เรียบร้อยแล้ว หมอหลงวัยกลางคนลอบปาดเหงื่อเล็กน้อย เนื่องด้วยการช่วยชีวิตหงส์ตัวนี้นั้นไม่ใช่เรื่องง่ายเลยสำหรับเขา

“เจ้าจะพามันกลับไปด้วยหรือ” เขียนหลงถาม

“ขอรับ ทั้งไว้ที่มันน่าจะตายได้” หย่งฉีตอบขณะโอบกอดหงส์น้อยไว้ในอ้อมแขน

“เอาเถอะ” เขียนหลงเอ่ยเมื่อเห็นท่าทางมุ่งมั่นของโอรส “บ้าน เรา มีพื้นที่มากมาย เลี้ยงหงส์เพิ่มสักตัวคงไม่เป็นไร”

“ขอบคุณท่านพ่อขอรับ” หย่งฉีค้อมศีรษะให้พระบิดา

ก่อนจะใช้ผ้าห่อร่างหงส์น้อยแล้วโอบอุ้มไว้ดูบิดากำลังอุ้มบุตร ทั้งอ่อนโยนและแข็งแกร่ง ทั้งดูแลและปกป้องในคราวเดียวกัน ด้วยรู้สึกเวทนาเจ้าหงส์ที่ถูกทำร้ายจนบาดเจ็บสาหัสถึงเพียงนี้

หงส์น้อยที่เพิ่งได้รับการรักษาปรี๊ดตามองหยิ่งที่อุ้มนางไว้ แล้วกะพริบตาเล็กน้อย คล้ายกำลังพยายามพิจารณาภาพที่อยู่เบื้องหน้าตน

“ไม่เป็นอะไรแล้ว เจ้าหงส์น้อย” หยิ่งจิพุดด้วยน้ำเสียงอบอุ่นไม่ต่างไปจากแววตาของเขา

ภูตสาวในร่างหงส์ขาวกะพริบตาครั้งหนึ่ง ราวกับจะตอบรับหยิ่งจิว่านางเข้าใจ และบังเกิดความรู้สึกเชื่อในตัวมนุษย์ผู้นี้อย่างหมดใจ

ภูตสาวหลับตาลงอีกครั้ง แล้วกลับไปในอ้อมกอดอบอุ่นของชายหนุ่มที่คอยกระซิบถ้อยคำปลอบโยนอยู่ข้างหูของนางไม่ห่าง

อ้อมกอดของมนุษย์ผู้นี้ช่างอบอุ่นเหลือเกิน

รู้สึกตัวอีกที่ภูตหงส์ขาวก็มาอยู่ในสถานที่ที่ไม่คุ้นตา นางขยับร่างที่เต็มไปด้วยบาดแผลอย่างยากลำบาก ผ้าขาวมากมายที่พันอยู่รอบตัวทำให้นางยิ่งขยับได้ยากขึ้นไปอีก หงส์น้อยกวาดตามองไปรอบๆ สถานที่แปลกประหลาดซึ่งนางไม่รู้จักและไม่คุ้นเคยอย่างรุนแรง พลังครุ่นคิดถึงภาพเหตุการณ์สุดท้ายที่นางจำได้อย่างเลื่อนรางขณะที่ยังพอมีสติอยู่บ้าง

ก่อนหน้านั้นนางกำลังหลบหนีจากการตามล่าของสมุนจักรพรรดิปีศาจ แต่เพราะบาดเจ็บจนมิอาจฝืนต่อไปได้ นางจึงล้มลงและได้รับการช่วยเหลือจากมนุษย์ผู้หนึ่งที่มีอ้อมกอดอบอุ่นและน้ำเสียงอ่อนโยนไม่ต่างไปจากบรรดาเทพเซียนบนสรวงสวรรค์

หรือนี่จะเป็นที่อยู่อาศัยของมนุษย์ผู้นั้น

ภูตสาวเริ่มมองไปรอบๆ ที่พักของมนุษย์ด้วยความสนใจ ที่ผ่านมานางอาศัยอยู่แต่ในป่าเขา หนองน้ำ ลำธาร คอยดูแลฝูงหงส์แทนทวยเทพเบื้องบน จึงไม่เคยทราบเลยว่ามนุษย์นั้นมีความเป็นอยู่เช่นไร

ร่างสีขาวสะอาดคิดจะขยับกายลงไปสำรวจให้ทั่ว ทว่ายามนี้นางอยู่ในร่างหงส์ จึงทำอะไรไม่สะดวกนัก ที่นี้ไม่ใช่หนองน้ำที่หงส์อย่างนางจะเคลื่อนไหวได้อย่างอิสระ หงส์น้อยขยับไปมาเพื่อสลัดผ้าที่พันตัวอยู่ออก

จากนั้นจึงแปลงกายเป็นมนุษย์ในชุดที่ปกคลุมด้วยขนนกสีขาวไข่มุกทั้งตัว และเพราะยามนี้นางสะกดพลังภูตไว้ จึงเท่ากับว่านางกลายเป็นเพียงมนุษย์คนหนึ่งเท่านั้น

เช่นนั้นแล้ว นางควรจะทำอย่างไรกับชีวิตมนุษย์ในยามนี้ดี

จู่ๆ บานประตูก็ถูกเปิดเข้ามา ภูตสาวหันไปมองตามสัญญาตาฉวน แล้วนางก็จำใบหน้าและดวงตาอ่อนโยนคู่นี้ได้ทันที

“เจ้าเป็นใคร เข้ามาทำอะไรในห้องข้า!” น้ำเสียงไม่พอใจเอ่ยถาม พลังพิจารณาว่างบอบบางในชุดขนนกแปลกประหลาดด้วยความสงสัยระคนตกใจ

ภูตสาวหมุนกายไปหาผู้มีพระคุณของนาง หย่งฉีหนึ่งไปครู่หนึ่งเมื่อเห็นใบหน้าของอีกฝ่ายชัดๆ ใบหน้าเล็กหวานนั้นขาวววลผุดผ่องยิ่งกว่าไข่มุก พวงแก้มสองข้างเป็นสีชมพูระเรื่อราวกับถูกแต่งแต้มโดยจิตรกรมากฝีมือ แสงที่สะท้อนเป็นประกายในแวตานั้นสดใสดุจอัญมณีล้ำค่า ส่งให้หยันตาคู่ นั้นดูอ่อนหวานอย่างยิ่ง ยิ่งยามที่ริมฝีปากอ้อมยกยิ้มขึ้น หัวใจคนมองพลันสั่นไหวอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

“ท่านผู้มีพระคุณ” ภูตหงส์ขาวยอบกายให้เขาอย่างนอบน้อม

“ผู้มีพระคุณ?” หย่งฉีเลิกคิ้วขึ้น และยังคงมองนางด้วยความสงสัย ขณะเดียวกันเสียงหนึ่งในใจของเขาก็กระซิบบอกว่านางไม่มีอันตราย องค์กรชายห่าจึงไม่ได้เรียกขานที่หรือองค์กรฯคนใดให้เข้ามาพานางออกไป

“ข้ามีนามว่าไป่เฟิง เป็นหงส์ที่ท่านช่วยชีวิตไว้” น้ำเสียงนุ่มละมุนเอ่ยแนะนำตัว

“หงส์? หงส์ที่ข้าช่วยไว้เกี่ยวอะไรกับเจ้า เจ้าเป็นใคร มาจากไหน แล้วตอนนี้หงส์ของข้าอยู่ที่ใด?”

หย่งฉีกวาดตามองไปรอบๆ ห้อง หงส์ของเขาหายไป แต่กลับมีสตรีผู้นี้มาแทนที่ ข้ารับใช้ในตำแหน่งนี้ช่างสมควรถูกโบยนัก!

“ข้าคือหงส์ตัวนั้นของท่าน” ไป่เฟิงตอบด้วยแวตาสื่อ ราวกับเด็กน้อยที่ตอบคำถามของผู้ใหญ่โดยไร้เล่ห์เหลี่ยมใดๆ

“เจ้าคือหงส์ตัวนั้น?” หย่งฉีทวนถามอย่างงุนงง

ไปเฟิงไม่ได้อธิบายอะไรต่อ นางกลายร่างเป็นหงส์ขาวต่อหน้าต่อตาผู้มีพระคุณ ทำเอาร่างสูงผอมถอยหลัง ดวงตาเบิกกว้างด้วยความตกใจ

ต่อให้เป็นผู้กล้ามาจากแห่งไหนก็คงต้องตกใจในสิ่งที่ได้เห็น ชั่วพริบตาหนึ่งเอง หงส์ขาวก็กลับกลายมาเป็นหญิงงามสะคราญโฉมอีกครั้ง

นางเปลี่ยนร่างไปมาโดยไม่ได้กลัวว่าเขาจะหัวใจวายเลยสักนิด จนหย่งฉีเริ่มไม่แน่ใจว่าเขาควรชักกระบี่ออกมาสังหารนางเสียตอนนี้เลยดีหรือไม่

“ท่านผู้มีพระคุณอย่าได้กลัว ข้าหาใช้ปีศาจร้ายแต่อย่างใด” ไปเฟิงพยายามอธิบายเมื่อเห็นท่าทางตกใจของหย่งฉี

“เช่นนั้นเจ้าเป็นอะไร”

“องค์ชายพะยะค่ะ” เสี่ยวซุนจือ ชันทีคนสนิทของหย่งฉีได้ยินเสียงเอะอะจึงคิดจะเข้ามาดูว่าเกิดอะไรขึ้น

“เจ้าหยุดอยู่ตรงนั้น!” หย่งฉีสั่งเสียงแข็ง ไม่เข้าใจตนเองเช่นกันว่าเหตุใดจึงไม่ยอมเรียกให้ใครมาลากตัวนางออกไป

“เอ่อ... พะยะค่ะ” เสี่ยวซุนจือค้อมศีรษะลงพลางก้าวถอยหลัง

หย่งฉีก้าวเท้าเข้ามาในห้องแล้วปิดประตู ก่อนจะหันมาสบตากับไปเฟิง

“ท่านเป็นองค์ชายหรือ” ไปเฟิงถามซื่อๆ ด้วยนึกไม่ถึงว่าผู้ที่ช่วยชีวิตตนไว้จะเป็นถึงองค์ชายของเหล่ามนุษย์

“ใช่ ข้าคือองค์ชายห้าหย่งฉี” หย่งฉีตอบเสียงเรียบ พลางสืบท้าเข้าใกล้ไปเฟิงมากขึ้นเรื่อยๆ “แล้วเจ้าล่ะ เป็นใครมาจากไหน”

“ข้าเป็นภูตหงส์ขาว มีหน้าที่ดูแลฝูงหงส์แห่งป่าซุเซียว” ภูตสาวตอบ

“ป่าซุเซียวอย่างนั้นหรือ... ไม่เคยได้ยินชื่อก่อน” หย่งฉีกล่าว ความกังวลคลายลงหลายส่วน เพราะอย่างน้อยนางก็ไม่ใช่ปีศาจ “แล้วเหตุใดยามที่ข้าไปพบเจ้า เจ้าจึงบาดเจ็บสาหัสถึงเพียงนั้น”

“ข้าถูกจักรพรรดิปีศาจตามไล่ล่า ยามนี้ทำได้เพียงแปลงกายเป็นมนุษย์ สะกดพลังภูตเอาไว้ เพื่อมิให้พวกปีศาจพบเจอ”

“เจ้าถูกปีศาจทำร้ายหรือ” หย่งฉีตกใจไม่น้อย คิดไม่ถึงว่านอกจากโลกนี้จะมีภูตหงส์ขาวเช่นนางแล้ว ยังมีทั้งปีศาจและจักรพรรดิปีศาจอีกด้วย
ไปเฟิงพยักหน้าตอบหย่งฉี

“แล้วเหตุใดจักรพรรดิปีศาจจึงต้องทำร้ายเจ้า”

“เพราะเขาต้องการแต่งงานกับข้า”

คำตอบของไปเฟิงทำให้หย่งฉีเริ่มพิจารณาสตรีตรงหน้าอย่างถี่ถ้วน รูปร่างหน้าตาของนางหมดจดงดงามเป็นเอกยิ่งกว่าสตรีใด ไม่แปลกที่โบหนางงดงามตราตรึงเช่นนี้จะกลายเป็นอาวุธทำร้ายตัวนางเอง

ไปเฟิงตัวลั่นน้อยๆ เมื่อนึกถึงจักรพรรดิปีศาจ แม้บุรุษผู้นั้นจะมีรูปร่างงดงามน่าหลงใหล จนสตรีนางใดก็ได้พบเห็นล้วนแต่ยินยอมเป็นสนมของเขา แต่ภูตน้อยไม่เพียงไม่ยินยอม นางไม่ต้องการจะมีความสัมพันธ์ใดๆ กับเหล่าปีศาจ จึงได้ปฏิเสธคำขอแต่งงานจากจักรพรรดิปีศาจอย่างเยือกเย็น เป็นเหตุให้จักรพรรดิปีศาจโกรธแค้นถึงขั้นส่งสมุนออกตามล่านาง นางจึงต้องหลบหนีมาจนถึงทะเลสาบแห่งนี้ในสภาพบาดเจ็บปางตาย

“วันหนึ่งในฤดูร้อนที่ผ่านมา เผ่าปีศาจจิ้งจอกฝูงหงส์ของข้า ข้าจึงไปขอเจรจากับเหล่าปีศาจ แต่กลับไม่เป็นไปตามที่คิด ด้วยจักรพรรดิปีศาจปรารถนาจะให้ข้าเป็นสนมของเขา” หญิงสาวเล่า “เดิมทีข้าคิดว่าหากยอมเกี่ยวดองกับจักรพรรดิปีศาจแล้วฝูงหงส์ของข้าปลอดภัยก็นับว่าคุ้มค่า แต่พวกปีศาจไร้สัจจะ ฝูงหงส์ของข้ายังคงถูกทำร้าย พวกมันฉีกเนื้อ ต้มกินเลือดพวกพ้องของข้าอย่างทารุณ ข้าจึงปฏิเสธการแต่งงานกับจักรพรรดิปีศาจ และพยายามต่อสู้เพื่อปกป้องฝูงหงส์ของข้า สุดท้ายข้ามีอาสูกับปีศาจจำนวนมากได้ จึงพาฝูงหงส์ที่เหลือรอดไปหลบซ่อนยังทะเลสาบกลางหุบเขาแห่งนี้ แล้วใช้ตัวเองเป็นเหยื่อล่อ นำพวกปีศาจออกห่างจากหุบเขานั้น จากนั้นจึงหลบหนีเข้าสู่แดนมนุษย์”

“เหตุใดต้องเป็นแดนมนุษย์”

“ข้าต้องการสถานที่ที่มีมนุษย์อยู่มากๆ เมื่อข้าแปลงกายเป็นมนุษย์และ

อยู่ร่วมกับมนุษย์ ก็จะมีกลิ่นของมนุษย์นับหมื่นนับแสนล้อมรอบกายข้า พวกปีศาจจะไม่มีวันตามหาข้าพบ ระหว่างที่หลบหนี ข้าวิ่งด้วยสองเท้าเป็นครั้งแรกในชีวิต ทั้งเหนื่อยล้าและบาดเจ็บ จนในที่สุดข้าก็วิ่งต่อไปไม่ไหวจึงได้ล้มลง และกลายร่างเป็นหงส์ขาว ยอมพ่ายแพ้ต่อชะตากรรมของตนเอง แต่... ท่านก็ช่วยข้าไว้” ไปเฟิงยิ้มละมุน รอยยิ้มของนางบ่งบอกถึงความชื่นชมและเคารพยกย่องในตัวองค์ชายทำยิ่งนัก

นานทีเดียวกว่าหย่งฉິจะคิดคำพูดประโยคแรกออก

“แล้วเจ้าจะอย่างไรต่อไป” ชายหนุ่มถาม

“หากองค์ชายมีเมตตา ข้าขออยู่ติดตามรับใช้ท่านได้หรือไม่”

“เจ้าจะอยู่กับข้าหรือ เพราะเหตุใด”

“เพราะข้าไม่มีที่ให้ไป”

คำตอบเรียบง่ายทว่าน่าสงสารจับใจนั้น ทำให้หย่งฉິถึงกับนิ่งไปอีกครู่ ในใจรู้สึกเจ็บปวดขึ้นมาโดยไม่ทราบสาเหตุ เขามองสบตาภูตหงส์ขาวที่ไม่คิดหลบเลี่ยงสายตาของตน ในแวตานั้นดูโล่งใสไร้เล่ห์เหลี่ยมใดๆ และบางทีอาจเป็นเพราะภาพหงส์น้อยที่บาดเจ็บยังติดตรึงอยู่ในใจ เขาจึงบังเกิดความสงสารในตัวไปเฟิงยิ่งนัก

องค์ชายห้าครุ่นคิดว่าจะอย่างไรกับนางตึครูใหญ่ ในที่สุดเขาก็ถอนหายใจออกมา

“ในเมื่อข้าช่วยเจ้าแล้ว ก็ควรช่วยให้ถึงที่สุด” หย่งฉິกล่าว “เจ้าอยู่ที่นี้กับข้าได้”

“ขอบคุณท่านมาก” ไปเฟิงกล่าวอย่างยินดีพลางคุกเข่าโขกศีรษะให้หย่งฉິ

“ลุกขึ้นเถอะ”

เมื่อได้ยิน ‘ผู้เป็นนาย’ กล่าวเช่นนั้น ไปเฟิงก็รีบลุกขึ้นอย่างว่องไว

“เจ้าชื่ออะไร”

“เรียนนายท่าน ข้าไม่มีแซ่ ชื่อไปเฟิงเจ้าค่ะ”

ไปเฟิ่งที่แปลว่าหงส์ขาว

หย่งฉิมองไปเฟิ่งอย่างครุ่นคิด จะให้นางอยู่ที่นั่นกับเขาในฐานะอะไร หากให้เป็นนางกำนัล ก็เกรงว่ารูปร่างหน้าตาเช่นนางจะมีได้เป็นเพียงนางกำนัล นางอาจเป็นที่ต้องตาต้องใจของค์ชายองค์ใดองค์หนึ่ง หรือเป็นที่อิจฉาริษยาของสตรีด้วยกัน จนมิได้อยู่อย่างสุขสงบแน่

ไม่ว่าจะกี่ยุคกี่สมัย ชีวิตในวังล้วนเป็นเช่นนี้

“หากจะอยู่กับข้า เจ้าต้องเชื่อฟังคำสั่งข้า ห้ามก่อเรื่องใดๆ และห้ามให้ใครรู้เด็ดขาดว่าแท้จริงแล้วเจ้าไม่ใช่มนุษย์” หย่งฉิกล่าว

“ได้ ข้าจะเชื่อฟังท่านทุกอย่าง” ไปเฟิ่งรับคำ

“ดี” หย่งฉิพยักหน้าอย่างพอใจ “สิ่งแรกที่เจ้าต้องทำก็คือ... ปลอมเป็นชั้นที่”

“ปลอมเป็นชั้นที่? ชั้นที่คืออะไรหรือเจ้าคะ”

“เป็น... เอ่อ...” องค์ชายห้าเกือบจะทำหน้าไม่ถูก “ชั้นที่ก็คือ... ชายที่ถูกตัด ‘ส่วนนั้น’ เพื่อ...”

“ส่วนนั้นคืออะไรเจ้าคะ” ไปเฟิ่งถามแทรกขึ้นก่อนที่หย่งฉิจะอธิบายจบ

“ส่วนนั้นคือ... แถ่งหยก”

“หยกอะไรหรือเจ้าคะ” ภูตหงส์เอียงคออย่างสงสัย ก่อนนึกบางอย่างขึ้นมาได้ “ข้าก็มีหยกพิเศษ แต่เป็นป้ายหยก ไม่ได้เป็นแถ่ง”

ไม่พูดเปล่า ไปเฟิ่งนำหยกพิเศษของตนออกมาอวดหย่งฉิอย่างภาคภูมิใจ

“ข้าขออวดแถ่งหยกของชาวมนุษย์เช่นท่านบ้างได้หรือไม่เจ้าคะ”

คำขอของนางทำให้หย่งฉิเข้าใจคำพูดที่ว่า ‘หัวเราะไม่ได้ ร้องไห้ไม่ออก’ อย่างแท้จริงเป็นครั้งแรกในชีวิต

“เอ่อ... ไปเฟิ่ง แถ่งหยกเป็นคำเปรียบเทียบกับของมนุษย์จริงๆ แล้วมันหมายถึง...”

กว่าจะอธิบายให้นางเข้าใจถึงความหมายของชั้นที่ได้ องค์ชายห้าก็ถึง

ก็ต้องยกมือขึ้นปาดเหงื่อ ภูตหงส์ตนนี้ช่างไม่รู้เรื่องรู้ราวอะไร ทั้งยังช่างสงสัย เมื่อรู้ว่าแหงนหูกคืออะไร ก็ยังอยากรู้อีกว่าเหตุใดจึงต้องตัดออก ตัดออกแล้วเจ็บหรือไม่ แล้วองค์ชายเล่าตัดหรือยัง มนุษย์เพศชายคนอื่นต้องตัดด้วยหรือไม่ หากตัดทิ้ง มนุษย์เพศชายจะต้องกลายเป็นหญิงใช้หรือไม่...

ช่างน่าปวดเคียรเวียนเกล้ายิ่งนัก!

“อ้อ ข้าเข้าใจแล้ว” ในที่สุดนางก็พยักหน้ารับติดๆ กัน

หยิ่งฉีลอบถอนหายใจด้วยความโล่งอก ไม่นึกไม่ฝันว่าชีวิตนี้จะต้องมานั่งอธิบายเรื่อง ‘ขันที’ ให้หงส์ตัวหนึ่งฟัง

“ข้าจะให้เจ้าอยู่ที่ตำหนักข้าในฐานะขันทีคอยรับใช้ข้างกาย ห้ามเจ้าเปิดเผยฐานะสตรีโดยเด็ดขาด”

“เพราะเหตุใด?”

“เพราะข้าลี้” หยิ่งฉีตัดบท ครั้นจะอธิบายเหตุผล หากไม่วันนี้คงต้องอธิบายเรื่องนั้นเรื่องนี้ทั้งวันเป็นแน่

“ได้เจ้าค่ะ” ไปเฟิงรับคำอย่างว่าง่าย

“ก่อนอื่น เจ้าต้องเปลี่ยนชุดเสียก่อน”

หยิ่งฉีมองชุดแปลกประหลาดของไปเฟิงที่มีแต่ขนนก เขากำลังจะออกไปบอกเลี่ยซุนจื่อให้ไปนำชุดขันทีมาให้ ทว่ายังไม่ทันจะได้ก้าวไปไหน ไปเฟิงก็เริ่มปลดชุดของนางออกจากกาย!

“หยุด! นั่นเจ้าจะทำอะไร!” หยิ่งฉีหันหลังให้ไปเฟิง พยายามลืมหูลืมตา ‘บางสิ่ง’ ที่เฟิงเห็นเมื่อครู่

“ข้าจะเปลี่ยนชุดตามที่นายท่านสั่ง”

“เจ้าเปลี่ยนตอนนี้ไม่ได้!”

“เหตุใดเล่า?”

หยิ่งฉีแทบอยากจะยกมือขึ้นมาตบหน้าผากตัวเอง นี่นางไม่รู้จริงๆ หรือว่าเพราะเหตุใด

“ข้าเป็นบุรุษ เจ้าเป็นสตรี เจ้าเปลี่ยนเสื้อผ้าต่อหน้าข้าไม่ได้”

“สตรีไม่สามารถเปลี่ยนเสื้อผ้าต่อหน้าบุรุษได้หรือเจ้าคะ”

“ไม่ได้!”

“แล้วบุรุษเล่า สามารถเปลี่ยนเสื้อผ้าต่อหน้าสตรีได้หรือไม่”

“ก็ไม่ได้เหมือนกัน เว้นเสียแต่ว่าจะเป็นสามีภรรยากัน”

“อ้อ”

หย่งฉีกำลังจะถอนหายใจในที่ที่สุดนางก็เข้าใจ หากไม่คิดว่าภูทน้อย
เอ่ยคำถามถัดมาขึ้นเสียก่อน

“แล้วตอนที่นายท่านหันหลังให้ข้าเช่นนี้ ข้าสามารถเปลี่ยนเสื้อผ้าได้
หรือไม่”

คนถูกถามหลับตาลง สูดลมหายใจเข้าลึกๆ พยายามสงบสติอารมณ์
ไว้

“เจ้าสวมเสื้อผ้าให้เรียบร้อยเสียก่อน” หย่งฉีพยายามพูดให้น้ำเสียง
ราบเรียบที่สุดเท่าที่จะทำได้

“เจ้าคะ” เป็นอีกครั้งที่ไปเฟิงรับคำอย่างว่าง่าย

“เสร็จหรือยัง”

“เสร็จแล้วเจ้าคะ”

คราวนี้หย่งฉีค่อยถอนหายใจด้วยความโล่งอกได้จริงๆ เสียที่

“เจ้ารออยู่ที่นั่นก่อน ข้าจะไปหาชุดมาให้เปลี่ยน”

“เจ้าคะ”

หย่งฉีเดินออกจากห้องของตน พลังตะโกนเรียกหาเสี่ยวซุนจือเป็น
การใหญ่ การรับขันทีเข้าวังไม่ใช่เรื่องที่ทำโดยพลการได้ เขาจึงต้องวางแผน
โดยมีคนที่ไม่ไว้วางใจได้เป็นผู้ช่วย

“เจ้าคอยเฝ้าที่นี้ให้ดี อย่าให้ใครเข้าออกห้องข้าเป็นอันขาด” หย่งฉีสั่ง

“องค์ชายจะเสด็จที่ใดพะย่ะค่ะ” เสี่ยวซุนจือถาม

“ข้าจะไปหาเชียวเฟิงผิง”

เชียวเฟิงผิงที่หย่งฉีเอ่ยถึง คือหัวหน้าขันทีของวังหลวง ในอดีต

‘อวิภัยเพย’ พระมารดาของหย่งฉีที่สิ้นพระชนม์ไปแล้วเคยมีบุญคุณต่อเซียวเพิงผิง ทำให้เขาได้ขึ้นมาเป็นหัวหน้าชั้นที่ เซียวเพิงผิงจึงติดต่อย่งฉี ประกอบกับที่หัวหน้าชั้นที่ผู้นี้มีนิสัยซื่อสัตย์และมีคุณธรรม หย่งฉีจึงคิดว่าเซียวเพิงผิงน่าจะพอช่วยเขาเรื่องไปเฟิงได้

“พะยะค่ะ” เซียวซุนจือรับคำอย่างนงนุช แล้วไปยื่นผ้าหน้าห้องบรรทมไว้ไม่ให้ใครเข้าใกล้ได้ ในขณะที่องค์ชายของเขารีบร้อนจากไป จนเข้ารับใช้ในตำแหน่งต่างพากันนงนุชว่าเพราะเหตุใดองค์ชายทำจึงต้องรีบร้อนเช่นนั้น

ไม่นานนักหย่งฉีก็ตามหาเซียวเพิงผิงจนพบ องค์ชายห้าไม่รอช้า รีบพาเซียวเพิงผิงไปยังสถานที่ปลอดภัย เพื่อขอความช่วยเหลือเรื่องไปเฟิง

“ข้ามีเรื่องอยากให้เจ้าช่วย” เขากล่าวเสียงเรียบ ทว่านัยน์ตามีอาจปกปิดความกังวลไว้ได้

“องค์ชายห้ามีสิ่งใดจะให้กระหม่อมรับใช้ เหตุใดไม่ให้นำคนมาตามกระหม่อมไปเข้าเฝ้าเล่าพะยะค่ะ เสด็จมาด้วยองค์เองเช่นนั้น กระหม่อมรู้สึกละอายนัก” เซียวเพิงผิงพูดอย่างรู้สึกผิด

“ช่างเถิด ที่ข้ามาก็เพราะว่าต้องการให้เจ้าช่วยหาของให้ด้วย”

“องค์ชายห้าต้องการสิ่งใด รับสั่งมาได้เลยพะยะค่ะ”

หย่งฉีลดเสียงลงจนกลายเป็นเสียงกระซิบ “ข้าแอบพาสตรีเข้าวังมาคนหนึ่ง อยากให้เจ้าช่วยนางปลอมตัวเป็นชั้นที่”

“ฮะ!” เซียวเพิงผิงร้องอย่างตกใจ

องค์ชายห้า... องค์ชายห้าที่ไม่เคยประพฤติผิดใดๆ ลอบพาสตรีเข้าวัง! สวรรค์โปรดบอกข้าให้ว่าแท้จริงแล้วคนผู้นี้คือองค์ชายห้าตัวจริงหรือไม่!

“เจ้าจะเสี่ยงดังไปไย” หย่งฉีรีบเอ่ยปرام

“ขอประทานอภัยพะยะค่ะ” เซียวเพิงผิงตั้งสติ “กระหม่อมไม่เข้าใจหากองค์ชายปรารถนาสตรีนางใด ก็สามารถรับเข้าตำหนักได้เลยนี่พะยะค่ะ เหตุใดจึงต้องให้สตรีผู้นั้นปลอมเป็นชั้นที่”

“ข้าไม่ได้ต้องการนางมาเป็นสตรีของข้า”

“เช่นนั้นก็ให้นางเป็นนางกำนัล”

“ไม่ได้” หย่งฉีไม่รู้จะอธิบายอย่างไร “เอาอย่างนี้ เจ้าไปพบนางเอง แล้วจะเข้าใจว่าเหตุใดข้าจึงให้นางเป็นนางกำนัลไม่ได้ อ้อ! หยิบชุดชั้นที่ตัวเล็กๆ ติดมือไปด้วยสักสองสามชุดก็ดี หากมีของอื่นที่จำเป็นสำหรับสตรีอีกก็นำมาด้วย เพราะข้าไม่รู้ว่าสตรีต้องมีของใช้อะไรบ้าง”

“พะยะค่ะ” เชียวเฟิงผิงรับคำ ทั้งที่ยังไม่ค่อยจะเข้าใจการกระทำขององค์ชายหานัก

หลังจากที่ได้ชุดชั้นที่และของใช้สำหรับสตรีบางส่วนแล้ว เชียวเฟิงผิงก็แทบจะต้องวิ่งตามหย่งฉีที่รีบร้อนกลับตำหนัก เขาเป็นห่วงไปเฟิง ไม่อยากทิ้งให้นางอยู่ตามลำพังนานนัก นางดูเป็นคนซื่อเกินไป อีกทั้งยังไม่คุ้นเคยกับการใช้ชีวิตเช่นมนุษย์ ทั้งไว้วางใจมานานๆ เกรกว่าจะไม่เป็นการดี

เมื่อกลับถึงตำหนัก หย่งฉีก็เดินนำเชียวเฟิงผิงเข้าไปในห้อง ไปเฟิงนั่งรออยู่บนเตียงของเขา นางยิ้มอย่างดีใจ แล้วกระโดดมาต้อนรับทันทีที่เห็นเขา กลับมา จนหย่งฉีอดคิดไม่ได้ว่าสตรีที่อยู่ตรงหน้าเขาแทบจะกระดิกหางได้อยู่แล้ว

ไปเฟิงเหลือบตาไปมองเชียวเฟิงผิงด้วยความสงสัย หัวหน้าชั้นที่เองก็มองไปเฟิงอย่างตกตะลึง เกิดมาเขาไม่เคยพบเห็นผู้ใดแต่งกายเช่นนี้มาก่อน แม้ชุดที่ปกคลุมด้วยขนนกสีขาวจะทำให้สตรีตรงหน้าดูงดงามราวกับพญาหงส์จำแลงกายมา แต่นั่นก็ไม่ใช่ชุดทั่วไปที่สตรีในปักกิ่งสวมใส่ อีกทั้งใบหน้าของเจ้าของชุดนั้นยังงดงามยิ่งยวด งามเหนือสตรีนางใดในวังหลวง ดีไม่ดีอาจจะงามเหนือสตรีทุกนางในแผ่นดินต้าชิงก็เป็นได้

งดงามถึงเพียงนี้นี่เอง องค์ชายห้าจึงมีปราชญ์จะให้ผู้ใดล่วงรู้ว่านางเป็นสตรี

“เชียวเฟิงผิง นี่คือนี่ไปเฟิง สตรีที่ข้าเล่าให้ฟัง” หย่งฉีแนะนำ “ไปเฟิง นี่เชียวเฟิงผิง หัวหน้าชั้นที่ที่จะช่วยให้เจ้าปลอมเป็นชั้นที่ได้สำเร็จ”

“รบกวนท่านแล้ว” ไปเฟิงประสานมือพร้อมก้มศีรษะคำนับเชียวเฟิงผิง
เชียวเฟิงผิงมองสตรีเบื้องหน้าอย่างพิจารณา แม้งดงามดุจเทพธิดา แต่
แววตาบ่งบอกถึงความเป็นคนว่านอนสอนง่าย แม้เขาจะไม่เข้าใจว่าเหตุใด
องค์ชายห้าจึงต้องให้สตรีผู้นี้ปลอมตัวเป็นขันที แทนที่จะแต่งตั้งเป็นชายา แต่
เขาก็เชื่อว่าองค์ชายห้ามีเหตุผลที่ดี เพราะที่ผ่านมาองค์ชายห้าไม่เคยทำตัว
เหลวไหลแม้เพียงสักครั้ง

“กระหม่อมจะจัดการเรื่องนางให้เองพะย่ะค่ะ” เชียวเฟิงผิงรับคำ

“ขอบใจเจ้ามาก”

“เรามีได้พะย่ะค่ะ ที่ผ่านมาองค์ชายและอภิกษุเพยดีต่อกระหม่อมยิ่งนัก
ต่อให้ต้องถวายเป็นรับใช้ไปทั้งชีวิต ก็ยังทดแทนบุญคุณไม่หมด”

หย่งฉียิ้มรับ นับว่าเขาคิดถูกที่ขอความช่วยเหลือจากเชียวเฟิงผิง
หัวหน้าขันทีผู้นี้ทั้งซื่อสัตย์และจงรักภักดี หากมีเชียวเฟิงผิงคอยช่วย ไปเฟิง
ก็คงจะใช้ชีวิตอยู่ในวังหลวงได้อย่างไม่ลำบากนัก

เชียวเฟิงผิงสอนไปเฟิงเรื่องการเป็นขันทีและการพูดจากับองค์ชายห้า
อย่างเหมาะสมอยู่ครู่ใหญ่แล้วจึงกลับออกไป ไปเฟิงหันมามิให้หย่งฉีด้วย
รอยยิ้มไร้เดียงสา จนหย่งฉีต้องกระแอมเบาๆ

“เดี๋ยวเจ้าไปเปลี่ยนชุดที่หลังจากนี้นั่น” หย่งฉีหยิบชุดชั้นที่ชุดหนึ่งที่
เชียวเฟิงผิงนำมาให้ไปเฟิงขึ้นมา แล้วชี้ไปยังฉากกั้นที่อยู่อีกฟาก

“เพคะ” ไปเฟิงรับชุดชั้นที่จากหย่งฉี แล้วเดินหายไปหลังจากนั้นลาย
เมฆมงคล

หย่งฉีนั่งลงจินตนาการพลางคิด ตั้งแต่เลิกลาจนโต เขาไม่เคยทำอะไรผิด
กฎของวังหลวงมาก่อน

“หากเสด็จพ่อทรงทราบว่าร่ำเอบซุกซ่อนสตรีไว้ข้างกาย เสด็จพ่อจะว่า
อย่างไรบ้างนะ”

ไปเฟิงหายไปพักใหญ่ก็ยังไม่ออกมาจากหลังฉากกั้น หย่งฉีนั่งรออยู่
เป็นนาน จึงเดินเข้าไปใกล้แล้วส่งเสียงถาม

“ไปเพ็ง เจ้ายังเปลี่ยนชุดไม่เสร็จอีกหรือ”

เสียงที่อยู่ใกล้ของหย่งฉีทำให้ไปเพ็งโผล่ออกมาจากหลังฉากชั้นพร้อม
คำถาม

“องค์ชายเพคะ หม่อมฉันไม่ทราบว่าคุณนี่ต้องสวมอย่างไร” นาง
ออกมาถามทั้งที่อยู่ในสภาพเกือบจะเปลือย

แล้วองค์ชายห่าก็ได้เห็นอะไรที่ไม่ควรเห็นของสตรีอีกครั้ง!

สอง

หย่งฉีแหบจะจับไปเฟิงตันกลับเข้าไปหลังฉากัน

แม้หญิงสาวจะมีได้เปลือยกายเสียทีเดียว แต่การที่นางมีเพียงเสื้อชั้นนอกของชั้นที่คลุมทับกายไว้ก็หาได้ปกปิดสิ่งที่ควรจะปกปิดเลยสักนิด

ใบหน้าไร้เดียงสายังคงฉายแววหงุดหงิดกับเสื้อผ้าที่ยังเหลืออยู่ในมือ ไม่รู้ว่าอะไรเป็นอะไร ไม่รู้ว่าควรจะหยิบจับชิ้นไหนมาสวมก่อนกัน หย่งฉีมองแล้วได้แต่พยายามตั้งสติ บอกกับตัวเองว่านางเป็นเพียงภู่ตหงส์ที่ยังไม่รู้เรื่องราวเกี่ยวกับการใช้ชีวิตเฉกเช่นมนุษย์

“เจ้าต้องสวมตัวนี้ก่อน” หย่งฉีพยายามแล้วที่จะไม่มอง

สวรค์เป็นพยาน เขาพยายามแล้วจริงๆ เขาแหบจะหลับตาแต่ตัวให้นางด้วยซ้ำ แต่ยังไม่มองก็ยิ่งเชื่องช้า ยิ่งไม่มองก็ยิ่งพลาดพลั้ง จนจับต้อง ‘ของสงวน’ ของนางเข้า

เห็นทีว่าเขาจะต้องเลือกแล้วว่าจะล่วงเกินนางด้วยสายตาหรือการสัมผัส

ในที่สุดหย่งฉีก็ต้องมองไปเฟิงเต๋มสองตาจนได้ นางทำให้ความเป็นสุภาพบุรุษของเขาถูกทำลายเสียแล้ว ชายหนุ่มช่วยนางแต่งตัวด้วยความอดทนอดกลั้น แม้ร่างกายนางจะยังหลงเหลือบาดแผลจากการถูกทำร้ายอยู่ แต่

ร่างนั้นก็ยังคงงดงาม ยากที่บาดแผลจะบดบังผิวพรรณที่ผุดผ่องยิ่งกว่าหยกชั้นเลิศของนางได้

กว่าจะแต่งตัวให้ไปเฟิ่งเสีจ องค์ชายหาก็เหงื่อโซมกาย ทั้งที่อากาศไม่ร้อน ในขณะที่อีกฝ่ายเอาแต่ตื่นเต้นอยู่หน้ากระจกทองเหลือง หมุนซ้ายหมุนขวาลำรวจตนเองด้วยท่าที่สนอกสนใจ

“องค์ชาย หม่อมฉันดูเหมือนชั้นที่หรือยังเพคะ” หญิงสาวหันมาถามเสียงใส

หย่งฉีเพ่งมองนาง แม้จะแต่งกายด้วยชุดชั้นที่ แต่ไปเฟิ่งก็ยังมีรูปร่างที่เป็นสตรี เอวของนางเล็กบาง ในขณะที่หน้าอกก็มีรูปทรงชัดเจน

ไม่ได้! ชีนปล่อยให้นางออกไปข้างนอกในสภาพเช่นนี้ นางต้องถูกจับได้ว่าเป็นสตรีปลอมตัวมาอย่างแน่นอน

หย่งฉีเดินไปที่ตู้เสื้อผ้าของตน แล้วรื้อหาผ้าที่จะให้ไปเฟิ่งใช้พันรอบอกเพื่อปิดบังเรือนร่าง ภูตน้อยเดินตามมาดูใกล้ๆ ว่าหย่งฉีทำอะไร เมื่อองค์ชายหันหันกลับมาจึงเกือบจะชนเข้ากับนาง

“เจ้า!” วันนี้นางทำให้เขาตกใจเป็นครั้งที่เท่าไรแล้ว

“องค์ชายทำอะไรหรือเพคะ” ไปเฟิ่งถามเสียงซื่อ

“เจ้ากลับไปถอดชุดออกก่อน แล้วใช้ผ้าผืนนี้พันรอบกาย จากนั้นค่อยสวมชุดใหม่” หย่งฉีส่งผ้าให้ไปเฟิ่ง นางรับมาอย่างงุนงง

“ทำไมเล่าเพคะ”

“ร่างกายเจ้าเป็นหญิง ใช้ผ้าพันไว้ คนจะได้มองไม่ออก”

“มนุษย์ชายหญิงมีร่างกายไม่เหมือนกันหรือเพคะ” นางถามพลางมองหย่งฉีตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าอย่างพิจารณา

“องค์ชายโหล่กว้างกว่าหม่อมฉัน” นางเริ่มนับนิ้ว “แล้วก็...”

“เล็กลงได้แล้ว” หย่งฉีตัดบท “เจ้าเอาผ้าพันตัวเสีย แล้วก็สวมชุดอย่างที่ข้าสอนให้เมื่อครู่ จำได้ใช่ไหม”

“จำได้เพคะ”

“เช่นนั้นก็จรีบไปจัดการให้เรียบร้อย”

“เพคะ”

ไปเฟิ่งเดินหายไปหลังจากกันอีกครั้ง ส่วนหย่งฉีก็กลับไปนั่งดื่มชาตามเดิม เพียงไม่นานนัก ไปเฟิ่งก็โผล่ออกมาจากหลังจากกันในสภาพที่ทำให้หย่งฉีแทบล้าลักชา

นางใช้ผ้าพันตั้งแต่คอของตนลงมาถึงต้นขา!

“องค์ชายเพคะ หม่อมฉันว่าผ้าผืนนี้พันแล้วขยับกายลำบากนัก หม่อมฉันไม่ใช่ไม่ได้หรือ” หญิงสาวมีสีหน้าหนักใจไม่น้อยขณะพูด ทั้งยังพยายามขยับกายให้เขาดูว่าการใช้ผ้าพันเช่นนั้นนั้นทำให้เคลื่อนไหวร่างกายได้ยากลำบากจริงๆ จนหย่งฉีถึงกับยกมือขึ้นมาตบหน้าผากตัวเอง

คนที่ต้องหนักใจมันเขาต่างหาก!

“องค์ชาย ตบหน้าผากตัวเองทำไมเพคะ”

“เฮ้อ” ชายหนุ่มถอนหายใจไม่รู้เป็นครั้งที่เท่าไรแล้วของวันนี้

เห็นที... เขาคงต้องช่วยนางแต่งตัวใหม่ตั้งแต่ต้นอีกครั้งจนได้สินะ

ไปเฟิ่งเริ่มรู้สึกหิวหลังจากที่หย่งฉีช่วยนางแต่งตัวรอบที่สองจนเสร็จ

ยามเป็นภูตนางไม่ต้องกินอะไรก็ได้ อย่างมากก็กินน้ำหวานที่พวกภูตบุปผานำมาให้ แต่การกินอาหารจริงๆ นั้นนางยังไม่เคยกินมาก่อน เพราะไม่เคยรู้สึกหิว มาวันนี้เมื่ออยู่ในร่างมนุษย์ ไปเฟิ่งก็รู้สึกหิวเป็นครั้งแรก มิน่าถึงได้มีคำกล่าวว่า เป็นมนุษย์นั้นแสนลำบาก ต้องดิ้นรนหาเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง เพื่อให้มีชีวิตรอดต่อไป

“หิวหรือยัง” หย่งฉีถามได้ตรงใจไปเฟิ่งยิ่งนัก

“หิวมากเลยเพคะ” นางตอบตามตรงอย่างไร้จริตและความเหนียมอาย

“เช่นนั้นข้าจะให้คนยกสำรับเข้ามา” หย่งฉีเดินออกไปเรียกขันทีคนสนิทที่หน้าประตู “เสี่ยวซุนจื่อ เอาสำรับมาตั้งในห้องข้า จัดมาสำหรับสองที่นะ”

“เผื่อใครหรือพะย่ะค่ะ” เสี่ยวซุนจื่อถาม จะว่าเป็นของเสี่ยวเฟิงผิงก็ไม่

น่าใช้ หัวหน้าชั้นที่ผู้นี้กลับออกไปได้สักพักแล้วนี่

ทันใดนั้น สายตาของเสี่ยวซุนจื่อก็มองเข้ามาในห้องขององค์ชาย จึงได้เห็นชั้นที่หนูน้อยหน้าหวานคนหนึ่งกำลังส่งยิ้มมาให้

ให้ตายเถอะ เจ้านั้นหน้าสวยอย่างกับสตรี!

“นั่นไป... เอ่อ... เสี่ยวไปจื่อ ชั้นที่คนใหม่ที่เคยเวียงผิงหามาให้ข้า”

เสี่ยวซุนจื่อมีสีหน้างุนงงยิ่งกว่าเดิม

ชั้นที่ใหม่ผู้นี้เข้ามาในตำหนักตั้งแต่เมื่อไร เหตุใดเขาจึงไม่เห็น

“องค์ชายจะเสวยพระกระยาหารกับเจ้าชั้นที่ใหม่ผู้นี้หรือพะย่ะค่ะ”

เสี่ยวซุนจื่อถามอย่างสงสัย ปกติองค์ชายหาโปรดเสวยอะไรตามลำพังมิใช่หรือ แต่วันนี้กลับจะร่วมโต๊ะกับชั้นที่ใหม่ที่เพิ่งมาทำงานวันแรก

เรื่องนี้ไม่แปลกไปหน่อยหรืออย่างไร

“ถ้าใช่ แล้วเจ้ามีปัญหาอะไร” หย่งฉีถามกลับเสียงเข้ม

“ขอประทานอภัยพะย่ะค่ะ กระหม่อมมึนกลั” เสี่ยวซุนจื่อยิ้มเจื่อน

“เช่นนั้นจงรีบไปจัดการเสีย”

“พะย่ะค่ะองค์ชาย” เสี่ยวซุนจื่อประสานมือถวายคำนับ แล้วรีบไปส่งนางกำนัลให้ไปจัดสำรับมาถวาย

ไม่นานนักนางกำนัลก็ยกอาหารเดินเรียงแถวเข้ามา ไปเฟิงนั่งรออยู่ที่โต๊ะกับหย่งฉี อาหารจานแรกๆ เป็นเพียงผักผัดกับน้ำมันและต้มเห็ดธรรมดา แต่จานหลังที่ยกมามีทั้งนกพิราบน้ำแดง เป็ดย่าง น่องไก่หนึ่ง และอาหารอีกหลายอย่างที่ปรุงจากสัตว์ตระกูลนก

ไปเฟิงถึงกับหน้าถอดสี นางลุกจากเก้าอี้ แล้วก้าวถอยหลังด้วยสองขา ที่สั่นเทาจนสะดุดล้มลง

“ไปเฟิง!” หย่งฉีเรียกอย่างตกใจ ขณะเข้ามาดูร่างบางที่ล้มอยู่บนพื้น

สายตาของภูตน้อยจับจ้องไปยังจานอาหารบนโต๊ะ แล้วจึงหันมามองหย่งฉีด้วยสายตาหวาดหวั่น หย่งฉีหันกลับไปมองที่โต๊ะ เข้าใจได้ทันทีว่าเกิดอะไรขึ้น

“เสี่ยวซุนจื่อ!” หย่งฉีลุกขึ้นมาตะโกนเรียก

“พะยะคะองค์ชาย” เสี่ยวซุนจื่อรีบวิ่งเข้ามาทันที

“เจ้าเก็บอาหารพวกนั้นไปให้หมด เหลือไว้แค่จานที่มีแต่ผัก” หย่งฉีสั่ง

“เหลือไว้แต่ผักหรือพะยะคะ” เหตุใดวันนี้จึงมีแต่คำสั่งชวนให้เขางุนงง

“ใช่! เก็บไปให้หมด เร็วๆ เข้า” หย่งฉีเร่ง

เสี่ยวซุนจื่อรีบเรียกนางกำนัลเข้ามาช่วยกันยกอาหารออกไป ทุกคนล้วนลอบมองไปยังชั้นที่ใหม่ที่นั่งขดตัวอยู่มุมห้องด้วยความสงสัย ชั้นที่น้อยผู้นั้นนั่งกอดเข้า เนื้อตัวลั่นเทาอย่างน่าเวทนาขณะมองไปยังอาหารบนโต๊ะ

หลังจากที่นางกำนัลเก็บอาหารไปจนเหลือแต่ผักผัดกับน้ำมัน หย่งฉีก็เดินมาหาไปเฟิงที่ยังคงนั่งอยู่บนพื้น

“ไม่มีอะไรแล้ว” หย่งฉีปลอบเสียงเบา

“พวกท่านกิน... กินพวกเรา” ไปเฟิงพูดเสียงสั่น

“ข้าไม่เคยกินหงส์นะ”

“แต่นกพวกนั้น...”

“ก็เหมือนกับที่นกกินพืชและสัตว์ขนาดเล็กเป็นอาหารนั่นแหละ” หย่งฉีอธิบาย พลังยกมือขึ้นวางบนศีรษะไปเฟิงอย่างปลอบประโลม “หงส์เองก็กินสัตว์น้ำขนาดเล็กมิใช่หรือ มนุษย์เราก็ต้องกินเพื่อความอยู่รอด แต่จากนี้ไปข้าจะไม่ให้คนนำอาหารเหล่านั้นเข้ามาอีก เราจะกินแต่อาหารที่เจ้ากินได้ จะไม่กินพวกพ้องของเจ้าอีกต่อไป... ดีหรือไม่”

หย่งฉียิ้มอย่างอ่อนโยนให้ไปเฟิงพลาญลูปศีรษะนางเบาๆ ไม่รู้เพราะเหตุใด ไปเฟิงรู้สึกเชื่อหย่งฉีอย่างสนิทใจ นางพุ่งไปกอดเขาไว้ ชบไบหน้าอยู่ตีกอกกว้าง หย่งฉีชะงักเล็กน้อย ก่อนจะใช้มือตบลงไปบนบ่าที่สันเทาของนางเบาๆ เป็นเชิงปลอบ

“ไม่เป็นไรแล้ว ไม่เป็นไร” หย่งฉีพูดเสียงค่อยและโอบกอดสาวไว้ในอ้อมกอดอ่อนโยนของตน ในขณะที่ปากก็พูดจาลบโยนนางไปเรื่อยๆ

จิตใจที่หวาดหวั่นของไปเฟิงค่อยๆ คลายความกังวลลงทีละน้อย นาง

รู้สึกอบอุ่นและปลอดภัยเมื่ออยู่ในอ้อมกอดของหยงฉี ผ่านไปครู่ใหญ่ เมื่อหยงฉีรู้สึกว่ไปเฟิ่งหยุดสั้นแล้ว เขาจึงดันตัวนางออกเบาๆ ก่อนจะพูดกับนางอย่างนุ่มนวล

“ไปกินข้าวกันดีกว่า เป็นมนุษย์หากหิวแล้วไม่กินข้าว เจ้าจะปวดท้องเอาได้”

“เพคะ” ไปเฟิ่งตอบรับ

หยงฉีประคองร่างอรรชรให้ลุกขึ้นยืน แล้วพานางเดินไปที่โต๊ะ ไปเฟิ่งเห็นบนโต๊ะเหลือแค่จานที่มีแต่ผักก็โล่งอก ยอมนั่งลงเพื่อที่จะกินอาหาร แต่สิ่งที่ทำให้นางลังเลก็คือ มนุษย์กินอาหารกันอย่างไร แล้วไม้ยาวๆ สองอันที่วางอยู่ข้างหน้านางเอาไว้ใช้ทำอะไรกัน

ไปเฟิ่งหันไปมองหยงฉี เห็นเขาหยิบไม้สองอันขึ้นมา ทำทางคล่องแคล่ว คีบผักจากจานนั้นจานนี้ นางจึงลองทำดูบ้าง แต่ปรากฏว่าไม่ถนัดอย่างที่คิด อย่างไรก็ตามแต่คืบอะไรขึ้นมาได้เลย แค่ว่าจับเจ้าไม้สองอันนี้นางยังจับไม่ถนัดมีอเลยด้วยซ้ำ

หยงฉีหันมามองไปเฟิ่งที่ดูเหมือนกำลังใช้ความพยายามอย่างมากกับตะเกียบในมือ

จริงสิ นางเป็นหงส์ คงใช้ตะเกียบไม่เป็น

“จับแบบนี้” หยงฉีจับตะเกียบให้ไปเฟิ่งดูเป็นตัวอย่าง “สิ่งนี้เรียกว่าตะเกียบ เอาไว้ใช้เวลากินข้าว”

“ทำไมถึงต้องใช้ละเพคะ” ไปเฟิ่งยังคงไม่เข้าใจ ผงหงส์ของนางไม่เห็นต้องใช้ตะเกียบยังกินอาหารได้เลย

“ถ้าใช้มือกิน มือก็เลอะหมดสิ” หยงฉีอธิบายพร้อมด้วยรอยยิ้มใจดี “ใช้ตะเกียบ นอกจากมือจะไม่เลอะแล้ว ยังสุภาพกว่าใช้มือด้วยนะ”

“อ้อ” ไปเฟิ่งรับคำ แล้วจับตะเกียบทำเดียวกับที่หยงฉีสอน หยงฉีคืบผักให้นางดูเป็นตัวอย่าง ไปเฟิ่งพยายามจะทำบ้าง แต่กลับล้มเหลวไม่เป็นท่า หยงฉีพยายามที่จะไม่หัวเราะ แต่กระนั้นก็ยังมียิ้มจางๆ ที่มุมปาก

องค์ชายห้าวางตะเกียบในมือของตนลง ลูกขึ้นเดินอ้อมโต๊ะมายืนด้านหลัง
ไปเฟิ่ง แล้วจับมือข้างที่จับตะเกียบของนางไว้

“เดี๋ยวข้าสอนให้” หย่งฉีกล่าวเสียงนุ่ม

จู่ๆ ภูตหงส์ก็เกิดความรู้สึกบางอย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน สัมผัสจาก
มือของหย่งฉีที่วางอยู่บนมือของนางให้ความรู้สึกอบอุ่นไปถึงจิตใจ ในขณะที่
ออกแรงของเขาซึ่งอยู่ใกล้ชิดกับแผ่นหลังของนางก็สร้างความรู้สึกปลอดภัย
ได้อย่างที่ไปเฟิ่งเองก็อธิบายไม่ได้

และเห็นสิ่งอื่นใด หัวใจของไปเฟิ่งกำลังเต้นแรง... แรงกว่าทุกครั้งที่เคยเป็น

“ลองคิดแบบนี้” หย่งฉีพูดอยู่ที่ข้างหูของไปเฟิ่งขณะจับมือของนางไป
คืบคืบ

ผักสีเขียวสดน่ากินถูกคืบขึ้นมาโดยหย่งฉีและไปเฟิ่ง ไปเฟิ่งยิ้มออกมา
ด้วยความตื่นเต้น ขณะมองหย่งฉีจับมือนางมาวางผักลงในถ้วยที่มีข้าว

“คืบได้แล้ว!” ไปเฟิ่งพูดอย่างดีใจแล้วหันไปหาหย่งฉี เป็นจังหวะ
เดียวกันกับที่หย่งฉีหันมามองให้นางพอดี

ใบหน้าทั้งสองอยู่ใกล้กันจนปลายจมูกของหย่งฉีสัมผัสกับปลายจมูก
ของไปเฟิ่ง แต่ดูเหมือนภูตน้อยจะไม่ได้รู้สึกอะไร นางยังคงยิ้มดีใจ ทั้งยังเอา
ปลายจมูกตนถูกับปลายจมูกของเขากอีกด้วย นางเคยเห็นแม่หงส์ใช้ปลายปาก
หยอกล้อกับลูกหงส์ แต่ปากของนางไม่ยาวแบบนั้น นางจึงต้องใช้ปลายจมูก
แทน

องค์ชายห้าวกระแอมเบาๆ เผลอยกมือขึ้นลูบปลายจมูกตัวเองที่เฟิ่งถูก
สตรีตรงหน้าหยอกเย้า หากมิใช่เพราะนางเป็นคนชื่อ่อจนชาวรู้สึกปวดหัว เขาคง
ต้องคิดว่านางกำลังยั่ววนเขาอยู่เป็นแน่

“เจ้าลองทำดูสิ” หย่งฉีพูดกลับเกลื่อนความรู้สึกที่เฟิ่งเกิดขึ้นเมื่อครู่

“เพคะ” ไปเฟิ่งรับคำ แล้วพยายามใช้ตะเกียบตามที่หย่งฉีสอน แต่กลับ
คืบอะไรขึ้นมาไม่ได้แม้สักนิด ทั้งยังเกือบจะทำตะเกียบหลุดมืออีกต่างหาก

หย่งฉีหัวเราะเบาๆ ด้วยความเอ็นดู นางเหมือนเด็กหัดใช้ตะเกียบไม่มี
ผิด

“มา เตี่ยวข้าช่วย” หย่งฉีเดินกลับมาอยู่ด้านหลังของไปเฟิงตามเดิม
แล้วช่วยนางคีบอาหารเข้าปาก เสียงของเขาที่กระซิบอยู่ข้างหู คอยสอนให้นาง
ค่อยๆ เคี้ยวให้ละเอียดก่อนกลืน ทำให้ไปเฟิงรู้สึกว้าบหน้าของนางร้อนผ่าว
ยิ่งนัก

อาการเช่นนี้ของมนุษย์ เรียกว่าอะไรกันนะ

เพียงครู่เดียวรอยยิ้มก็ปรากฏชัดบนใบหน้าของทั้งสอง ฝ่ายหนึ่งยิ้ม
ให้ลูกศิษย์ที่พยายามเรียนรู้การใช้ชีวิตอย่างมนุษย์ อีกฝ่ายก็ยิ้มให้อาจารย์ที่
แสนใจดีของตน ทั้งสนุกและประทับใจในคราวเดียวกัน เพียงไม่นาน ไปเฟิง
ที่ยังต้องให้หย่งฉีจับมือใช้ตะเกียบก็เริ่มบังคับมือของตนให้หันไปป้อนอาหาร
ให้เขาบ้าง หย่งฉียิ้มและยอมอ้าปากรับอาหารที่นางพยายามป้อน ทำให้ไปเฟิง
ยิ่งยิ้มกว้างกว่าเดิม ทั้งสองกินข้าวไป ยิ้มไป หัวเราะไป หย่งฉีคิดไม่ออกว่า
ครั้งสุดท้ายที่เขามีความสุขกับการกินข้าวแบบนี้มันเกิดขึ้นเมื่อไร ในขณะที่
ไปเฟิงเพิ่งค้นพบว่า การกินข้าวกับหย่งฉีนั้นทำให้นางรู้สึกสนุกเหลือเกิน

ทั้งสองใช้เวลากินอาหารด้วยกันอยู่พักใหญ่ ในที่สุดไปเฟิงก็ใช้ตะเกียบ
ได้ แม้จะยังไม่คล่องนักก็ตาม นางคีบอาหารเข้าปากด้วยตัวเองได้ และยังป้อน
หย่งฉีได้อีกด้วย แต่บางครั้งหย่งฉีก็เป็นฝ่ายป้อนนาง ทั้งสองจึงเริ่มขยับเก้าอี้
เข้ามาใกล้กันมากขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งเก้าอี้สองตัวขยับเข้ามาติดกัน ต่างฝ่าย
ต่างผลัดกันป้อนอาหารอย่างไม่เคอะเขิน แม้ไปเฟิงจะทำอาหารเลอะเลือของ
ตนเองและหย่งฉีไปบ้าง แต่อดค์ชายหาก็ทำได้ถือสา เขาหัวเราะให้แกเลื้อผ้า
ที่เลอะเทอะคล้ายคนกินอาหารมูมมามของตนเอง ส่วนไปเฟิงก็หัวเราะให้ความ
ไม่เอาไหนในการใช้ตะเกียบครั้งแรกของตน

การได้กินอาหารมื้อแรกกับองค์ชายชาวมมนุษย์ผู้นี้ ให้ความรู้สึกที่ดี
เหลือเกิน

หลังจากที่นางกำนัลเข้ามาเก็บสำหรับออกไป หย่งฉິงก็เดินไปที่ห้อง

หนังสือที่เต็มไปด้วยตำราภาษาแมนจูและภาษามองโกลของเขา โดยมีไปเฟิงวิ่งตามไปด้วย ทั้งนางกำนัลและขันทีในตำหนักต่างพากันมองตามชั้นที่หนุ่มน้อยหน้าหวานที่วิ่งตามเขาไปติดๆ ไม่ว่าใครต่างก็รู้ดีว่าองค์ชายห้าเป็นผู้รักสันโดษ ไม่ชอบให้ใครรบกวน ขนาดเลี้ยวซุนจื่อที่เป็นคนสนิทยังไม่กล้าตามติดองค์ชายถึงเพียงนั้น แล้วเหตุใดเจ้าขันทีหน้าใหม่ถึงทำตัวเป็นเงาตามตัวองค์ชายได้โดยไม่โดนไล่ตะเพิดออกมา

หย่งฉິงเปิดตำราภาษามองโกลอ่านอยู่พักใหญ่ จากนั้นจึงหันมาสนใจหมายกำหนดการการคัดเลือกกองครักษ์ประจำไปเฟิงเดินอ้อมไปข้างหลังเขา แล้วชะโงกหน้ามองอย่างสนใจ พลันสายตาเลือบไปเห็นแท่งไม้ยาวๆ ที่ดูเหมือนตะเกียบ แต่มิใช่ขมตรงปลายด้ามคล้ายพวงหาง ไปเฟิงจึงหยิบขึ้นมาดูอย่างสนใจ

“องค์ชายเพคะ สิ่งนี้ใช้ตะเกียบแบบหนึ่งหรือไม่” ไปเฟิงถาม

“ไม่ใช่” หย่งฉິงหัวเราะเบาๆ “นั่นเขาเรียกว่า ‘พู่กัน’ ต่างหาก”

“เอาไว้กินข้าวเหมือนตะเกียบหรือไม่เพคะ”

“เอาไว้ใช้เขียนหนังสือ” หย่งฉິงตอบ “แต่ต้องจุ่มหมึกก่อนถึงจะเขียนได้”

หย่งฉິงชี้ไปที่แท่นฝนหมึก ไปเฟิงหยิบพู่กันของหย่งฉິงขึ้นมาสองด้าม แล้วทำท่าคืบหมึกเหมือนใช้ตะเกียบคีบอาหาร จนหย่งฉິงต้องหัวเราะออกมาอีกครั้ง

“พู่กันไม่ได้ใช้เป็นคู่เหมือนตะเกียบ ใช้ครั้งละหนึ่งด้ามเท่านั้น ข้าจะใช้ให้ดู” หย่งฉິงเลื่อนแท่นฝนหมึกมาใกล้ ค่อยๆ ฝนหมึก แล้วหยิบพู่กันด้ามหนึ่งมาจากมือไปเฟิงจุ่มลงไปในน้ำหมึก ก่อนจดพู่กันลงบนกระดาษเพื่อเขียนตัวอักษรสองตัว

“รู้หรือไม่ นี่อ่านว่าอะไร” หย่งฉິงถาม

ไปเฟิงส่ายหน้า

“อักษรสองตัวนี้อ่านว่า ‘ไปเฟิง’ ”

“ชื่อหม่อมฉันหรือเพคะ” ไปเฟิงถามอย่างตื่นเต้นพลางหยิบกระดาษขึ้น

มาดู

“ใช่ อยากลองเขียนดูหรือไม่”

“อยากเพคะ” ไปเฟิ่งตอบโดยแทบไม่ต้องคิด

“นั่งสิ ข้าจะสอนให้” หย่งฉีลุกจากเก้าอี้เพื่อให้ไปเฟิ่งนั่งแทนเขา

ไปเฟิ่งนั่งลงบนเก้าอี้ หย่งฉีเริ่มสอนนางจับพู่กัน แล้วจับมือนางไว้เหมือนตอนสอนนางใช้ตะเกียบ จากนั้นจึงค่อยๆ บังคับมือบางให้เขียนตัวอักษรสองตัว ภูตน้อยดีใจเหมือนเด็กเล็กๆ ริมฝีปากสีชมพูคลี่ยิ้มสดใส รอยยิ้มไร้เดียงสาของนางทำให้หย่งฉียิ้มตามโดยไม่รู้ตัว เขามองนางสลับกับตัวอักษรบนกระดาษ

องค์ชายห้าไม่ได้สอนให้นางเขียนคำว่า ‘ไปเฟิ่ง’ ที่หมายถึง ‘หงส์ขาว’ แต่สอนให้นางเขียนคำว่า ‘เหมยเฟิ่ง’ ที่หมายถึง ‘หงส์ทั้งดงาม’ ต่างหาก

หย่งฉีลอบยิ้มอยู่คนเดียว ไม่เข้าใจตนเองเช่นกันว่าเหตุใดจึงทำเช่นนั้น บางทีอาจเป็นเพราะความรู้สึกเบื่องลึกลงในใจของเขากำลังทะลักออกมาว่า ชื่อที่เหมาะสมกับนาง ควรเป็นหงส์ทั้งดงามมากกว่าหงส์ขาวก็เป็นได้

เพราะนางคือหงส์ทั้งดงามที่สุดที่เขาเคยพบ

ไกลออกไป ในป่าลึกที่มนุษย์ไม่อาจล่วงล้ำ ดินแดนปีศาจกำลังร้อนระอุ เมื่อภูตหงส์ขาวผู้เป็นที่หมายปองของจักรพรรดิปีศาจหายตัวไปอย่างลึกลับ โดยไม่มีผู้ใดค้นหพบ

“พวกไร่ประโยชน์! ภูตไปเฟิ่งหาใช่อากาศธาตุ จะได้หายไปอย่างไร ร่องรอยเช่นนี้!” เยวี่ยนหลี่จวิน จักรพรรดิปีศาจตะคอกเหล่าทหารของตนอย่างเดือดดาล

บรรดาทหารปีศาจต่างพากันหมอบกราบ เนื้อตัวสั่นเทา ด้วยรู้ว่าเวลานี้ที่เยวี่ยนหลี่จวินโกรธนั้น ‘ความตาย’ สามารถมาเยือนพวกตนได้ทุกเมื่อ

“ทูลฝ่าบาท กระหม่อมติดตามภูตไปเฟิ่งไปจนถึงป่าที่เป็นเขตแดนของมนุษย์ จากนั้นก็ไม่สามารถจับพลังภูตของนางได้อีกเลย” ทหารปีศาจผู้หนึ่ง

รายงานเสียงลั่น

“เขตแดนของมนุษย์เยี่ยงนี้” เยวียนหลี่จวินทวนถามพลางครุ่นคิด
 แม้ไปเพ็งจะหลบซ่อนปะปนอยู่กับมนุษย์ แต่ดวงจิตของภูตกับมนุษย์
 นั้นแตกต่างกัน หากสามารถส่งทหารปีศาจเข้าไปค้นหาได้ โอกาสพบย่อมมี
 เว้นเสียแต่ว่านางจะสะกดพลังภูตของตนไว้ จนกลายเป็นเพียงมนุษย์คนหนึ่ง
 ที่ปะปนอยู่ในกลุ่มมนุษย์นับหมื่นนับแสน

“บัดซบ!” เยวียนหลี่จวินสบถพลางปิดจอกสุรากระเด็นจนสุราสาต
 กระจายเต็มพื้น

ภูตสาวแสนซื่อดูเหมือนจะฉลาดกว่าที่เขาคิด นางแฝงกายเข้าไปหลบ
 ซ่อนในแดนมนุษย์ที่ได้รับการปกป้องจากทวยเทพแห่งแดนสวรรค์ เผ่าปีศาจ
 แม่นแข็งแรงแรงยิ่งใหญ่มาก แต่ยามนี้ก็ยังมีอาจสู้รบกับชาวสวรรค์ได้ การจะส่งเหล่า
 ปีศาจเข้าไปในแดนมนุษย์เพื่อค้นหาไปเพ็งจึงไม่ใช่เรื่องที่สามารถกระทำได้
 โดยง่าย

“หลิวเหว่ยอ๋อง!” เยวียนหลี่จวินเรียกหาอนุชาของตน

“พะยะค่ะเสด็จพี่” หลิวเหว่ยอ๋อง หรือ ‘เยวียนหลี่เจียง’ อ๋องหนุ่ม
 รูปงาม บุคลิกนิ่งขรึม ผู้เป็นอนุชาต่างมารดาของจักรพรรดิปีศาจตอบรับ
 ก่อนจะก้าวออกมาข้างหน้าพร้อมประสาณมือค้ำพระเชษฐา การมาของเขา
 ทำให้ปีศาจหลายตนที่หมอบอยู่แทบพื้นพยายามกระดกกายหนี หากจะ
 กล่าวว่จักรพรรดิปีศาจคือความโหดเหี้ยม หลิวเหว่ยอ๋องผู้นี้ก็คงเป็นความ
 เยือกเย็นอันน่าหวาดกลัว

ปีศาจทุกคนล้วนทราบดีถึงความอำมหิตเลือดเย็นของหลิวเหว่ยอ๋อง

“หากข้าส่งคนของเราเข้าไปในแดนมนุษย์มากเกินไป เกรงว่าชาวสวรรค์
 จะฉวยโอกาสนี้ประกาศสงครามกับเรา เรื่องนี้จึงต้องใช้เจ้าเพียงผู้เดียว หาก
 เจ้าไปตามล่าพัง อาจไม่เป็นที่สังเกตของชาวสวรรค์” เยวียนหลี่จวินกล่าว

“พะยะค่ะ” ผู้เป็นน้องรับคำสั่งเสียงเรียบ และหามิผู้ใดล่วงรู้ได้ว่าภายใต้
 คำตอบรับนั้น เขากำลังคิดสิ่งใดอยู่

“ข้ามันใจฝีมือของเจ้า ต่อให้ไปพึ่งสะกดพลังภูตของตนไว้จนกลายเป็น
เพียงมนุษย์ ข้าก็เชื่อว่าเจ้าจะต้องตามหานางพบเข้าจนได้”

เยวี่ยนหลี่เหิงยังคงยืนประสาทมืออยู่ในท่าเดิม มิได้ตอบรับหรือ
ปฏิเสธสิ่งที่เยวี่ยนหลี่จวินกล่าวยืนยันอ้อมแม้น้อย

“จงไปยังแดนมนุษย์ ตามหาภูตไปพึ่ง แล้วพานางมาหาข้าให้จงได้!”

สาบ

เมื่อรัตติกาลมาเยือน หยงฉิกก็ต้องปวดหัวอีกครั้ง เพราะไม่รู้ว่าจะจะให้ไปเฟิงไปนอนที่ใดจึงจะเหมาะสม

เดิมทีเสียขุ่นจื่อจะให้ไปเฟิงไปนอนห้องเดียวกับเขาหรือนอนรวมกับชั้นที่คนอื่นๆ แต่หยงฉิกก็ปฏิเสธอย่างรวดเร็วโดยไม่ต้องเสียเวลาใคร่ครวญ สตรีที่ไม่รู้เรื่องราวความเช่นไปเฟิง หากปล่อยให้ไปนอนกับเหล่าชั้นที่ นางคงทำให้ความแตกต้งแต่ก้าวแรกที่เข้าไปในห้องพักเป็นแน่ อีกทั้งนางยังเป็นหญิงจะให้ไปนอนรวมกับชั้นที่มากมาย ไม่ว่าจะอย่างไรก็ดูไม่เหมาะสม

ในที่สุดหยงฉิกก็ต้องตัดสินใจให้ไปเฟิงนอนห้องเดียวกับเขา

องค์ชายห้าถอนหายใจหนที่ร้อยของวันนี้เห็นจะได้ อย่างไรก็ตามก็คงดีกว่าให้นางไปนอนรวมกับพวกชั้นที่ทั้งหลาย เรื่องนอนห้องเดียวกันไม่ใช่เรื่องใหญ่ เมื่อเทียบกับหลายเรื่องที่เกิดขึ้นในวันนี้

เรื่องที่เป็นเรื่องใหญ่จริงๆ ก็คือ... การสอนให้นางอาบน้ำชำระร่างกายต่างหาก!

หยงฉิกกับไปเฟิงอยู่ในห้องอาบน้ำด้วยกันตามลำพัง ชายหนุ่มมีสีหน้าเคร่งเครียด ทั้งยังหน้าแดงไม่ต่างไปจากตอนที่ต้องเปลี่ยนเสื้อผ้าให้นาง ใน

ขณะที่ภูตน้อยวิ่งอย่างดีใจไปยังอ่างไม้ขนาดใหญ่ที่มีน้ำอยู่ มือบางทั้งสองข้าง
จุ่มลงไปใต้น้ำแล้วก็ต้องรีบดึงมือขึ้น เพราะไม่เคยสัมผัสน้ำร้อนเช่นนี้มาก่อน
“องค์ชาย เหตุใดน้ำจึงร้อนเช่นนี้เพคะ” ไปเฟิงถาม หย่งฉีที่กำลังเครียด
จัดจึงหันมามองนาง

“เพราะอากาศหนาวเย็น จึงต้องทำให้น้ำอุ่น หากลงไปแช่ใต้น้ำเย็นจะ
ไม่สบายเอาได้” หย่งฉีอธิบายขณะเดินเข้ามาใกล้

“มณูษย์ก็ชอบแช่น้ำหรือเพคะ” ไปเฟิงถาม

“เป็นการทำความสะอาดร่างกาย”

“อ้อ” ไปเฟิงพยักหน้ารับ “แล้วหม่อมฉันต้องทำความสะอาดร่างกาย
ด้วยหรือไม่เพคะ”

คำถามของไปเฟิงทำเอาหย่งฉีหน้าใจไม่น้อย เรื่องนี้แหละที่ทำให้เขา
เครียดจนอยากจะกดศีรษะของตัวเองลงไปใอ่างน้ำให้มันรู้แล้วรู้รอดไป

“มณูษย์ทุกคนต้องทำความสะอาดร่างกาย” ชายหนุ่มตอบเสียงต่ำ

“เช่นนั้นหม่อมฉันก็ต้องลงไปแช่ใต้น้ำนี้” ไปเฟิงพูดด้วยสีหน้าท่าทาง
ดีใจเต็ม

ในที่สุดนางก็จะได้ลงไปเล่นน้ำดังเช่นยามที่อยู่ในวังหลังแล้ว

“อ้อ” หย่งฉีส่งเสียงตอบรับในลำคอ

“หม่อมฉันลงไปได้เลยหรือไม่เพคะ” ไปเฟิงถามอย่างไร้เดียงสา ส่วน
องค์ชายหำมีสีหน้าหน้าใจยิ่งกว่าเดิมหลายเท่านัก

“เจ้าต้องถอดเสื้อผ้าออกให้หมดก่อน จึงจะสามารถลงไปแช่ใต้น้ำได้”
เอ่ยตอบแล้วหย่งฉีก็หันหลังให้ไปเฟิง ทันทีที่นางเห็นร่างสูงหันหลังให้ ก็รู้
ทันทีว่าสามารถถอดเสื้อผ้าได้ หญิงสาวจึงเริ่มถอดชุดชั้นในที่สวมอยู่ออกจาก
กาย แล้วก้าวขึ้นบันไดเตี้ยๆ เพื่อลงไปใอ่างไม้

หย่งฉีได้ยินเสียงไปเฟิงก้าวลงน้ำก็ใจเต้นแรง ภาพเรือนร่างของนางยัง
ติดตรึงอยู่ในสมองตาของเขา ชายหนุ่มหลับตาลง พยายามสงบสติอารมณ์ ด้วย
ยึดมั่นในความเป็นสุภาพบุรุษทำให้เขาไม่คิดล่วงเกินนาง ไม่ว่าจะเป็นการแอบ

มองหรืออะไรก็ตาม ชายหนุ่มเอ่ยสอนไปฟังอย่างใจเย็น ว่าการอาบน้ำนั้นต้องทำเช่นไรบ้าง ซึ่งนางเองก็ทำตามที่เขาสอนทุกอย่าง

หลังจากที่คิดว่า ‘เด็ก’ ที่อยู่ใต้อ่างน่าจะอาบน้ำเสร็จแล้ว หยงฉีก็สั่งให้นางขึ้นจากน้ำ ไปฟังแม่จะรู้สึกเสียดายที่ต้องขึ้นจากน้ำอุ่นที่ขึ้นชอบ แต่นางก็เชื่อฟังที่หยงฉีบอกว่ามนุษย์ไม่ควรแช่น้ำนานเกินไป เพราะอาจทำให้ไม่สบายได้

“เจ้าใช้ผ้าที่วางอยู่ซับน้ำออกจากตัวให้เรียบร้อยเสีย” หยงฉีพูดโดยไม่หันไปมอง

“เพคะ” เสียงใสๆ ตอบรับ แล้วทำตามอย่างว่าง่าย

“พอตัวแห้งแล้วก็สวมเสื้อผ้าชุดใหม่ที่วางอยู่”

เดิมทีเสื้อผ้าชุดนั้นเป็นของเขา น้ำที่เตรียมไว้ในอ่างก็เตรียมไว้ให้เขา แต่องค์ชายหักกลับยอมให้ไปฟังได้อาบน้ำนั้นก่อน และให้นางสวมเสื้อผ้าของเขา ยอมเป็นฝ่ายที่ต้องอาบน้ำต่อจากนาง ทั้งที่ตั้งแต่เกิดมาจนถึงตอนนี้เขายังไม่เคยใช้น้ำต่อจากผู้อื่นมาก่อน

“เสร็จหรือยัง” เขาถาม

“เสร็จแล้วเพคะ” ไปฟังตอบ หยงฉีจึงค่อยๆ หันกลับไปหานาง

ไปฟังสวมชุดของเขาอย่างไม่เรียบร้อย เหตุเพราะยังไม่คุ้นเคยกับการสวมเสื้อผ้าเช่นนี้ ผมที่ยังเปียกอยู่ถูกปล่อยยาวสยายถึงบั้นเอว นางสงสัยมไร่เดียวสว้าให้องค์ชายห้าที่ถอนหายใจออกมาไม่รู้เป็นรอบที่เท่าไรของวันนี้

“อยู่เฉยๆ” หยงฉีพูดขณะช่วยนางจัดเสื้อผ้าให้เข้าที่เข้าทาง แล้วจึงพานางไปนั่งเพื่อเช็ดผมให้

“องค์ชายจะทำความสะอาดร่างกายเลยหรือไม่เพคะ” หญิงสาวถามขณะที่หยงฉียังเช็ดผมให้นางอย่างเบามือ

“อือ” หยงฉีตอบพร้อมกับหยุดเช็ดผมที่เริ่มหมาดของนาง แล้วหันไปหยิบหวีมาสาងให้

สิ่งที่เขากำลังทำอยู่ตอนนี้ต่างจากเลี้ยงเด็กตรงไหน

“เจ้าสวหมวกแล้วไปรอข้าที่ห้อง” หย่งฉีบอก ไปเฟิงเอียงคอมองเขาอย่างสงสัย

“แล้วหม่อมฉันไม่ต้องอยู่รอองค์ชาย เหมือนที่องค์ชายอยู่รอหม่อมฉันหรือเพคะ”

หย่งฉีหลับตาลง สูดลมหายใจเข้าลึกๆ พยายามอดกลั้นต่อความรู้สึกเดียวสาจนน้ำโมโหนี้

“ไม่ต้อง” ชายหนุ่มตอบเสียงเข้ม “เจ้ากลับไปรอข้าที่ห้อง แล้วอย่าได้ให้ผู้ใดรู้ว่าเจ้ามาอาบน้ำกับข้า”

“เพคะ” ไปเฟิงรับคำอย่างว่าง่าย แล้วเดินออกจากห้องอาบน้ำไป

หย่งฉีถอนหายใจ แล้วจึงถอดเสื้อผ้าออกจากกายเตรียมอาบน้ำชำระล้างร่างกายบ้าง ไม่ได้นึกถึงกิจที่ต้องใช้น้ำต่อจากไปเฟิง เพราะดูแล้วไปเฟิงเนื้อตัวสะอาดสะอาด ไม่ได้ไปทำให้ตัวเลอะเทอะที่ไหนแต่อย่างใด

องค์ชายทำให้เวลาอาบน้ำอยู่ครู่หนึ่ง กระทั่งน้ำที่เคยอุ่นเริ่มเย็น ร่างสูงสง่าจึงลุกจากอ่างน้ำ แล้วหยิบผ้าผืนเดียวกับที่ไปเฟิงใช้เมื่อครู่มาซับน้ำออกจากกาย

“องค์ชายเพคะ”

จู่ๆ ไปเฟิงก็กลับเข้ามาในห้องอาบน้ำ หย่งฉีถึงกับสะดุ้งเมื่อได้ยินเสียงนาง ดิที่เขาค้นหลังอยู่ นางจึงไม่ต้องเห็นอะไรที่ไม่ควรจะเห็นของเขา

หย่งฉีถอนหายใจแรงอย่างสุดจะทน วันนี้เขาต้องถอนหายใจเพราะสตรีผู้นี้สักพันหนได้แล้วกระมัง

“มีอะไร” หย่งฉีถามเสียงห้วนขณะตัวผ้าพันรอบเอว ก่อนจะหันมาหา ‘ตัวยุ่ง’ ที่ยืนยิ้มตาใสอยู่

“หือ?” ไปเฟิงส่งเสียงในลำคออย่างสงสัย ขณะมองตามร่างกายที่เต็มไปด้วยกล้ามเนื้อ นางกวาดตามองทั่วร่างของหย่งฉีที่ยังหลงเหลือหยดน้ำเกาะอยู่ จนเขาต้องกระแอมออกมา

“เหตุใดร่างกายขององค์ชายไม่เหมือนกับหม่อมฉัน ร่างกายมนุษย์เป็น

เช่นนี้หรือหรือ” หญิงสาวถามเสียงซื่อ

ให้ตายเถอะ! แค่เรื่องความแตกต่างของร่างกายบุรุษกับสตรีนางก็ยังไม่รู้!

“หงส์ตัวผู้กับตัวเมียมีร่างกายเหมือนกันหรือไม่” หย่งฉีถามกลับ

“เหมือนเพคะ” ไปเฟิ่งตอบพลางครุ่นคิด “แต่จะว่าไป ก็มีส่วนที่ต่างอยู่บ้าง”

“นั่นแหละ มนุษย์ก็เช่นกัน แต่มนุษย์แตกต่างจากหงส์ตรงที่ร่างกายบุรุษกับสตรีมีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน ตามที่ข้าเคยบอกเจ้าไปแล้ว สตรีมีร่างกายเช่นเจ้า บุรุษมีร่างกายเช่นข้า”

“อ้อ” ไปเฟิ่งพยักหน้ารับ แล้วนึกไปถึงจักรพรรดิปีศาจ ผู้เป็นหนึ่งในบุรุษไม่กี่คนที่นางเคยพบ จักรพรรดิปีศาจเองก็มีรูปร่างสูงใหญ่เช่นเดียวกับองค์ชายห้า แต่นางก็ไม่เคยเห็นจักรพรรดิปีศาจเปลือยกายมาก่อน จึงไม่รู้ว่าแท้จริงแล้วภายใต้อาภรณ์งดงามนั้น บุรุษจะมีรูปร่างเช่นนี้

คงเป็นรูปลักษณะเฉพาะที่สร้างความแตกต่างระหว่างบุรุษกับสตรีกระมัง

“ตกลงว่าเจ้ากลับเข้ามาทำอะไร” หย่งฉีถาม

“หม่อมฉันเพิ่งนึกขึ้นได้ ตัวหม่อมฉันเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้ว แล้วองค์ชายละเพคะ” ไปเฟิ่งถาม นางจำได้ว่าเสื้อผ้าสำหรับเปลี่ยนหลังทำความสะอาดร่างกายมีอยู่เพียงชุดเดียว และนางก็นำมาสวมแล้ว องค์ชายห้าจึงไม่น่าจะมีชุดสำหรับเปลี่ยน

หย่งฉีเองก็เพิ่งนึกขึ้นได้ เขามอบชุดของเขาให้นางสวม ลืมนึกไปเสียสนิทว่าในนี้มิชุดเตรียมไว้เพียงชุดเดียว

“ที่ห้องข้ายังมีชุดอีก”

“อยู่ที่ใดเพคะ” ไปเฟิ่งถาม “หม่อมฉันจะไปเอามาให้”

หย่งฉีลังเล ไม่แน่ใจว่าจะไวใจนางได้หรือไม่ แต่จะให้เขาออกไปสภาพนี้ก็กระไรอยู่ องค์ชายห้าจึงบอกไปเฟิ่งว่าชุดเก็บอยู่ที่ใด แล้วสั่งให้นางไปนำมาให้

เมื่อทราบว่าคุณชุดอยู่ทีใดแล้ว ภูตน้อยก็วิ่งหายไปครู่หนึ่ง ก่อนจะวิ่งกลับมาพร้อมชุดใหม่ที่เหมาะกับกับชุดที่นางสวมอยู่

“หม่อมฉันช่วย” ไปเฟิงช่วยหย่งฉีสวมเสื้อ องค์ชายห้าถึงกับต้องกลั้นหัวเราะ

ตัวเองยังสวมชุดเองแทบไม่ได้ ต้องให้เขาช่วย แต่กลับอยากช่วยเขาสวมเสื้อผ้าเสียอย่างนั้น

ไม่รู้ว่าเพราะเหตุใด หย่งฉีจึงยอมให้นางช่วยสวมเสื้อผ้าให้ ไปเฟิงดีใจอย่างยิ่งที่ได้ช่วยเขา นางรู้สึกราวกับได้ตอบแทนที่องค์ชายห้าช่วยสวมเสื้อผ้าให้นางตั้งหลายครั้งในเวลานี้

เมื่อสวมเสื้อครั้งตัวบนเสร็จ ไปเฟิงก็ตั้งใจจะช่วยหย่งฉี ‘ปลด’ ผ้าที่พันรอบเอวออก หากเป็นนางกำนัลหรือชั้นที่ที่เคยมาช่วยเขาอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า หย่งฉีก็คงไม่คิดอะไรมาก แต่นี่เป็นไปเฟิง สตรีแสนซื่อที่ไม่รู้เรื่องราวอะไรเลย แค่เห็นร่างกายท่อนบนของเขาที่แตกต่างจากนาง นางยังสงสัย หากได้เห็น ‘อย่างอื่น’ คงต้องอธิบายกันอีกยาวเป็นแน่

“เจ้าออกไปได้แล้ว ที่เหลือข้าจะจัดการเอง” หย่งฉีพูดเสียงเรียบ

“แต่องค์ชายยังแต่งตัวไม่เสร็จเลยนี่เพคะ”

“ข้าบอกว่าจัดการที่เหลือต่อเอง เจ้ากลับไปรอข้าที่ห้องได้แล้ว”

ไปเฟิงดูเหมือนไม่ค่อยเข้าใจนัก แต่นางก็ไม่อยากขัดคำสั่งองค์ชาย จึงยอมออกจากห้องอาบน้ำไป ทั้งให้หย่งฉีอยู่ตามลำพังเพื่อสวมเสื้อผ้าต่อ

หย่งฉีเดินกลับไปยังห้องนอนของตัวเอง ไปเฟิงนั่งอยู่บนเตียงของนางถอดหมวกชั้นที่ออกแล้ว ผมหันยาวสลายของนางเริ่มแห้ง ใบหน้าของนางเกลี้ยงเกลาารูปสลักโดยฝีมือเทพสวรรค์ ยิ่งยามที่นางยิ้มอย่างดีใจที่ได้เห็นเขากลับเข้ามาในห้อง ใบหน้านั้นก็ยิ่งงดงามชวนหลงใหลยิ่งนัก

ดูเหมือนว่าเรื่องปวดหัวคินนี้ขององค์ชายห้าจะยังไม่จบลงง่ายๆ เสียแล้ว

หย่งฉีพยายามสงบจิตใจขณะเดินไปที่เตียง ชายหนุ่มยืนลังเลอยู่

ครูหนึ่ง ก่อนจะทรุดลงนั่งข้างๆ ไปเฟิง โดยทิ้งระยะห่างจากนางพอสมควร

“ปกติแล้วมนุษย์นอนกันอย่างไรหรือเพคะ” ไปเฟิงถามขึ้น สีหน้าทำทางดูตื่นเต้นที่จะเรียนรู้การนอนแบบมนุษย์ “ตอนนี้หม่อมฉันเริ่มรู้สึกง่วงแล้ว เลยอยากรู้ว่ามนุษย์ต้องนอนเช่นไร”

“ที่เรานั่งอยู่นี้เรียกว่าเตียง ใช้สำหรับนอน” หย่งฉีตอบ

“นอนบนนี้เลยหรือเพคะ” ไปเฟิงถามพร้อมกับทิ้งตัวลงนอนตามแนวขวางของเตียง

หย่งฉียิ้มจางๆ ก่อนขยับขึ้นไปบนเตียง บอกให้นางลุกขึ้น แล้วล้มตัวลงนอนหนุนหมอนให้นางดู

“นอนแบบนี้” หย่งฉีบอก

ไปเฟิงคลานตามไปนอนข้างๆ หย่งฉี แต่เพราะองค์ชายหันนอนคนเดียว มาตลอด จึงมีหมอนแค่ใบเดียว ไปเฟิงพยายามมองหาของแบบที่องค์ชายหนุนอยู่ เมื่อไม่พบ นางจึงลงนอนหนุนหมอนใบเดียวกับเขา

หย่งฉีสะดุ้งน้อยๆ ก่อนจะลุกขึ้นนั่งด้วยสีหน้าหนักใจ

“ไปเฟิง”

“เพคะ” ไปเฟิงตอบพลางลุกขึ้นนั่งตาม

“ปกติแล้วมนุษย์ชายหญิงจะไม่นอนร่วมกันหากไม่ใช่สามีภรรยา หากนอนร่วมกัน ฝ่ายหญิงจะเสียหายเอาได้” หย่งฉีกล่าว

“แล้วฝ่ายชายไม่เสียหายหรือเพคะ”

“ไม่”

“ทำไมล่ะเพคะ” ไปเฟิงถามอย่างไม่เข้าใจ

“มันเป็นเรื่องของธรรมเนียม” หย่งฉีอธิบาย “การที่เจ้านอนกับข้าพเจ้านั้น เจ้าย่อมเสียหาย ดังนั้นข้าจะลงไปนอนพื้น ส่วนเจ้าก็นอนบนเตียงของข้าเถิด”

“องค์ชาย” ไปเฟิงรีบคว้าแขนไว้ก่อนที่เขาจะลงจากเตียง “หม่อมฉันว่าบนเตียงนี้ดูแล้วนอนสบายกว่าบนพื้น องค์ชายเป็นผู้มีพระคุณ เป็นนายของหม่อมฉัน องค์ชายนอนบนเตียงเถอะเพคะ หม่อมฉันจะลงไปนอนพื้นเอง”

“ไม่ได้!” หย่งฉีปฏิสฺเร “เจ้าเป็นหญิง ข้าเป็นชาย หากข้าให้เจ้าลงไปนอนพื้นที่ทั้งแข็งทั้งเย็นเช่นนั้น ข้าจะยังเรียกตัวเองว่าบุรุษได้อย่างไร”

“แต่หม่อมฉันไม่อยากให้องค์ชายลงไปนอนบนพื้น” ไปเฟิงพูดเสียงเศร้า แต่ไม่นานนักนางก็ยิ้มออกมา “ที่จริง เรานอนบนเตียงด้วยกันก็ได้นะเพคะ”

“ข้าบอกแล้วว่าเจ้าจะเสียหาย”

ไปเฟิงส่ายหน้า

“หม่อมฉันจะเสียหายได้อย่างไรเพคะ ในเมื่อไม่มีใครรู้ว่าหม่อมฉันนอนกับองค์ชาย”

“...”

ภูตน้อย นี่เจ้าแสนซื่อจริงๆ หรือแกลังทำเป็นโง่เพื่อล่อลวงข้ากันแน่
“ที่สำคัญ... หม่อมฉันเองก็ไม่ใช่มนุษย์จริงๆ เรื่องธรรมชาติขององค์ชายว่า หม่อมฉันเองก็ไม่ค่อยจะเข้าใจ มองข้ามไปบ้างก็คงไม่เป็นไร หากวันหนึ่งหม่อมฉันกลับไปดูแลฝูงหงส์ พวกหงส์ก็คงไม่คิดว่าหม่อมฉันเสียหาย” ไปเฟิงพูดยิ้มๆ หย่งฉีถึงกับหัวเราะในลำคอ

ที่แท่นงาก็มีมอมเจ้าเล่ห์อยู่เหมือนกัน

“นอนเถอะเพคะ” ไปเฟิงจับไหล่ทั้งสองข้างของหย่งฉีแล้วออกแรงดันเบาๆ ให้เขานอนลงบนเตียง

ยามนี้ไปเฟิงคร่อมอยู่บนร่างของหย่งฉี สองมือจับไหล่ของเขา ใบหน้านั้นก็อยู่ใกล้เขาจนปลายจมูกแทบจะชนกัน ริมฝีปากสีกลิบลุกลาบของนางกำลังแยมยืมด้วยความยินดี ทำเอาหัวใจขององค์ชายหวั่นไหว

รู้ทั้งรู้ว่านางไม่มีเจตนายั่ววนเป็นแน่ แต่เหตุใดร่างกายจึงร้อนระอุเช่นนี้

ไปเฟิงทั้งกายลงนอนหนุนหมอนใบเดียวกับหย่งฉี ศีรษะแนบชิดติดกันราวกับสามีภรรยาที่เพิ่งเข้าหอคืนแรก หย่งฉีทั้งหน้าใจทั้งเอ็นดูสิ่งๆ ที่ไปเฟิงทำ แต่สุดท้ายเขาก็ลุกขึ้นจากเตียงช้าๆ แล้วเดินไปรื้อหาผ้าคลุมหลายผืนมาปูซ้อนกัน

“องค์ชายทำอะไรหรือเพคะ” ไปฟังถามขณะลุกขึ้นมานั่ง

“เจ้านอนเถิด คืบนี้ข้าจะนอนข้างล่างเอง” หยั่งฉีตบเสียนุ่มพร้อม
แย้มรอยยิ้มอ่อนโยนจับใจผู้มอง จนไปฟังรู้สึกผิดเหลือเกินที่นางมาแย่งที่นอน
ของเขาเช่นนั้น

“องค์ชายขึ้นมานอนบนเตียงไม่ได้หรือเพคะ” เสียงเศร้าเอ่ยถาม

“ไม่ได้...” หยั่งฉียิ้มจางๆ เป็นเชิงปลอบ “ข้าเป็นชาย เจ้าเป็นหญิง
มิอาจนอนร่วมเตียงได้ เว้นเสียแต่ว่าเราจะเป็นสามีภรรยากัน”

ไปฟังทำหน้าที่เฝ้าห้องหยั่งฉีตาละห้อย จิตใจที่ใส่ชื่อของนางมิได้
ปรารถนาจะนอนกับเขาเพราะหวังผลสิ่งใด นางไม่ยากให้ชายผู้มีพระคุณ
ต้องนอนบนพื้นทั้งแข็งและเย็นเพียงเพราะธรรมเนียมปฏิบัติที่นางไม่เข้าใจ

“หนาวหรือไม่” หยั่งฉีถาม พยายามเบนความสนใจไปยังเรื่องอื่น

“หนาวเพคะ” ไปฟังตอบ น้ำเสียงฟังดูเศร้าสร้อยคล้ายเด็กน้อยที่กำลัง
ผิดหวัง

หยั่งฉีลุกขึ้นหยิบผ้าห่มขึ้นคลุมร่างไปฟังไว้เพื่อป้องกันความหนาวเย็น
ให้แก่นาง หญิงสาวขดตัวอยู่ใต้ผ้าห่ม และมองเขาอย่างรอคำอธิบาย

“นี่เรียกว่าผ้าห่ม เอาไว้ใช้ห่มตอนนอน ป้องกันความหนาว”

“ดีจริง ห่มแล้วอุ่นขึ้นจริงๆ ด้วยเพคะ” ไปฟังทำท่าทางดีใจ แม้ว่า
ดวงตาคู้งามของนางเริ่มปรือปรอยเต็มทีแล้วก็ตาม

“นอนเสีย พรุ่งนี้จะมีการประลองเพื่อคัดเลือกกองครักษ์ให้เสด็จพ่อ ข้า
ต้องไปร่วมชมการประลองด้วย”

“องค์ชายนอนบนพื้นจะหนาวหรือไม่เพคะ” ไปฟังเอ่ยถาม

“ข้าปูผ้าหลายชั้นแล้ว และจะวางเตาอุ่นมือไว้ใกล้ๆ แล้วห่มผ้าหนาๆ”

“แล้วองค์ชายก็จะไม่หนาว”

“อ้อ ไม่หนาวหรอก”

ไปฟังยิ้มอย่างยินดี หยั่งฉียิ้มตอบนางก่อนเอื้อมมือไปดับตะเกียงที่อยู่
บนโต๊ะข้างเตียง แล้วนอนลงบนผ้านวมที่ปูไว้ ไม่นาน เขาก็ได้ยินเสียงลม

หายใจเข้าออกสม่ำเสมอของคนบนเตียง เรียกได้ว่าหัวถึงหมอนครู่เดียว
ไปเฟิงก็พลอยหลับเสียแล้ว

“เด็กโง่” หยงฉีพิมพ์ด้วยความเอ็นดู แล้วหลับตาลงเพื่อเข้าสู่ห้วงนิรา
อีกคน

**ตกตึกคืนนั้น เยวี่ยนหลี่เจียงออกมาเดินอยู่ตามลำพังบนถนนสาย
เล็กๆ สายหนึ่งของปักกิ่ง**

หลิวเหว่ยอ่องแห่งแดนปีศาจ บัดนี้อยู่ในร่างมนุษย์รูปร่างสูงสง่า
ออกผาย ไหลกว้าง สมเป็นบุรุษ ใบหน้าคมเข้มเยือกเย็น หล่อเหลาราวกับ
รูปสลัก แม้จะขึ้นชื่อว่าเป็นปีศาจ แต่สายเลือดครึ่งหนึ่งที่ได้รับมาจากมารดา
นั้นเป็นเทพ เดิมที่เขาแทบไม่มีสิ่งใดเหมือนปีศาจตนอื่นอยู่แล้ว ไม่มีเขาหรือ
แม้กระทั่งกรงเล็บ สีสผิวก็แตกต่าง การปลอมเป็นมนุษย์ของเยวี่ยนหลี่เจียง
จึงไม่มีสิ่งใดเปลี่ยนแปลงไปจากสิ่งที่เขาเคยเป็น

เยวี่ยนหลี่เจียงเดินไปเรื่อยๆ อย่างไม่รีบร้อนนัก ช่วงกลางวันเขาสัมผัส
ได้ถึงพลังภูตของไปเฟิงชั่วขณะหนึ่ง แต่เพียงชั่วพริบตาพลังนั้นก็หายไป เห็น
ได้ชัดว่ายามนั้นนางสะกดพลังภูตไว้เพื่อให้ตนกลายเป็นเพียงมนุษย์เดินดิน แต่
ภูตที่ใช้ชีวิตอยู่กับฝูงหงส์มาทั้งชีวิต จะใช้ชีวิตอยู่ในปักกิ่งได้อย่างไร นางไม่
รู้จักธรรมเนียมมนุษย์ ไม่รู้จักวิธีการใช้ชีวิตเจกเช่นมนุษย์ด้วยซ้ำ

เช่นนั้นเหตุใดเขาจึงยังหาตัวนางไม่พบ!

เยวี่ยนหลี่เจียงขมวดคิ้วพลาจครุ่นคิด วันนี้ทั้งวันเขาตระเวนทั่วปักกิ่ง
หากไปเฟิงเป็นสตรีที่พี่ชายของเขาหมายปอง นางย่อมมิใช่สตรีรูปร่างหน้าตา
ธรรมดาที่จะเดินตามถนนได้โดยไม่มีคนสนใจ การที่วันนี้ทั้งวันทั่วทั้งปักกิ่ง
ไม่มีเรื่องราวอันใดเกิดขึ้น ย่อมหมายความว่าสตรีผู้นั้นไม่ได้มาเดินอยู่ตาม
ท้องถนน

สองเท้าของเยวี่ยนหลี่เจียงหยุดชะงัก นัยน์ตาคมทอมองไปเบื้องหน้า
กำแพงสูงตั้งตระหง่านโอบล้อมสถานที่อันเป็นที่ประทับของไอรสสวรรค์

สถานที่เดียวในปักกิ่งที่เขายังไม่ได้เข้าไปค้น

พระราชวังต้องห้าม!

แววตาของเยวี่ยนหลี่เฉิงเยือกเย็นลง ในขณะที่ริมฝีปากยกยิ้มขึ้นอย่างน่ากลัว เมื่อนึกถึงความเป็นไปได้ที่ภูตสาวตนนั้นจะซ่อนตัวอยู่ในสถานที่ต้องห้ามที่ผู้คนมิอาจล่วงล้ำ

เขาจะต้องเข้าไปค้นหาภูตตนนั้นในวังต้องห้ามนี้ให้ได้!

ไปเฟิงสะดุ้งสุดตัว!

ร่างเล็กลุกขึ้นมาด้วยความหือฮอ หิวใจตื่นตัวด้วยความตื่นตระหนก นางสัมผัสได้ว่าบางสิ่งที่ไม่อันตรายกำลังคืบคลานเข้ามา สิ่งนั้นมีทั้งไอสังหาร ความเยือกเย็น และความอำมหิต!

“เป็นอะไร” หย่งฉีที่ประสาทมัมผั่วส่องแววสีตัวตื่นทันทีที่ได้ยินเสียงไปเฟิงลุกขึ้นมาด้วยความหือฮอ “ฝันร้ายหรือ”

ไปเฟิงส่ายหน้า

“พวกปีศาจ” นางพูดเสียงลั่น “พวกมันตามห่ม่อมฉันมา”

“เจ้ารู้ได้อย่างไร”

“ห่ม่อมฉันสัมผัสได้ ไอสังหารรุนแรงเช่นนี้ พวกมันต้องอยู่ไม่ไกลแน่”

“เช่นนั้นเราควรทำอย่างไร” หย่งฉีถาม

“ห่ม่อมฉันจะไปจากที่นี่” ไปเฟิงทำท่าจะลงจากเตียง แต่หย่งฉีกลับลุกขึ้นกอดนางไว้

“เจ้าทำให้สงบแล้วตั้งสติก่อนเถิด” เขาพยายามปลอบ “หากไปจากที่นี่แล้วเจ้าจะไปทีใด”

“ยังไม่ทราบเพคะ แต่ห่ม่อมฉันต้องไป หากห่ม่อมฉันยังอยู่ องค์ชายอาจจะเดือดร้อนได้”

“ไปเฟิง เจ้าต้องใจเย็นก่อน เจ้าบอกเองมิใช่หรือ ว่ายามนี้เจ้าเป็นเพียงมนุษย์ พวกปีศาจจับพลังภูตของเจ้าไม่ได้ แล้วพวกมันจะตามหาเจ้าเจอได้

อย่างไร”

“หม่อมฉันไม่แน่ใจ”

“เจ้าอาจจะแค่คิดมากเกินไป”

“แต่...”

“ไม่ต้องกลัว แม้ข้าจะเป็นเพียงมนุษย์ แต่ข้าก็หาใช่คนไร้ฝีมือ ข้าปกป้องเจ้าได้”

“องค์ชาย...” ไปเฟิงโผเข้ากอดหย่งฉีด้วยเนื้อตัวสั่นเทา ที่ผ่านมานางเคยแต่เป็นผู้ดูแล เป็นผู้ปกป้อง ไม่เคยเป็นผู้ที่ได้รับการดูแลปกป้องมาก่อน ยามนี้มือองค์ชายห้ำกั้วว่านางจะปกป้องนาง ทำให้นางซาบซึ้งใจยิ่งนัก

หย่งฉีตอบหลังไปเฟิงเบาๆ อย่างปลอบประโลม การกระทำของเขาไร้ซึ่งอาการล่วงเกินสตรีตรงหน้า มีเพียงการปลอบโยนที่ถูกถ่ายทอดออกมาผ่านสัมผัสที่แผ่วเบา

“อยู่กับข้า ไม่ต้องกลัวอะไรทั้งนั้น” เขาย้ำถ้อยคำของตน ทำให้ไปเฟิงรู้สึกอบอุ่นในใจอย่างไม่เคยรู้สึกมาก่อน

ความจริงแล้วองค์ชายหาเองก็ไม่เข้าใจว่าเหตุใดเขาต้องวิ่งไปเฟิงไว้ ทั้งที่นางอาจจะนำพาอันตรายมาสู่เขาได้ แต่เพียงแค่เขาคิดว่าสตรีที่ดูอ่อนแอและเปราะบางเช่นนางจะถูกทำร้ายเฉกเช่นครั้งแรกที่เขาได้เจอกับนาง เขาก็อดเวทนาไม่ได้ กว่าจะรู้ตัว มือของเขาก็กดปานางไว้แล้ว

และเขาแน่ใจว่าตนตัดสินใจถูก หากปล่อยนางไปในวันนี้ เขาอาจต้องรู้สึกผิดต่อนางไปชั่วชีวิต

“นอนเถิด ข้าอยู่ตรงนี้ ไม่มีสิ่งใดต้องกลัว”

ไปเฟิงยอมล้มตัวลงนอนอย่างว่าง่าย และพยายามข่มตานอนให้หลับ เช่นเดียวกับหย่งฉีที่กลับไปนอนบนที่นอนของตัวเอง ชายหนุ่มรออยู่ครู่หนึ่ง จนกระทั่งไปเฟิงนิ่งเงียบและน่าจะหลับไปแล้ว จึงได้พยายามหลับบ้าง

แต่ไม่นานหลังจากนั้น ไปเฟิงที่ยังไม่คลายจากอาการหวาดระแวง ก็ลุกขึ้นจากเตียงอีกครั้ง แล้วลงมานอนซุกกายข้างๆ องค์ชายหา

หย่งจี้รู้สึกตัวยามที่หญิงสาวขยับเข้ามานอนข้างกาย เขาได้แต่ลอบ
ถอนใจด้วยความสงสาร นางคงหวาดกลัวมากจริงๆ จึงได้ยอมละทิ้งความ
อบอุ่นบนเตียง แล้วลงมานอนบนพื้นที่มีไอน้ำเย็นเช่นนี้

เอาเถิด หากนี้จะทำให้นางรู้สึกอบอุ่นและปลอดภัยจากภัยอันตราย
ทั้งปวง ก็ให้นางนอนเช่นนี้ไปก่อน รอจนกระทั่งนางหลับสนิทเมื่อใด เขาจะ
อุ้มนางขึ้นไปนอนบนเตียงตามเดิมเอง